

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

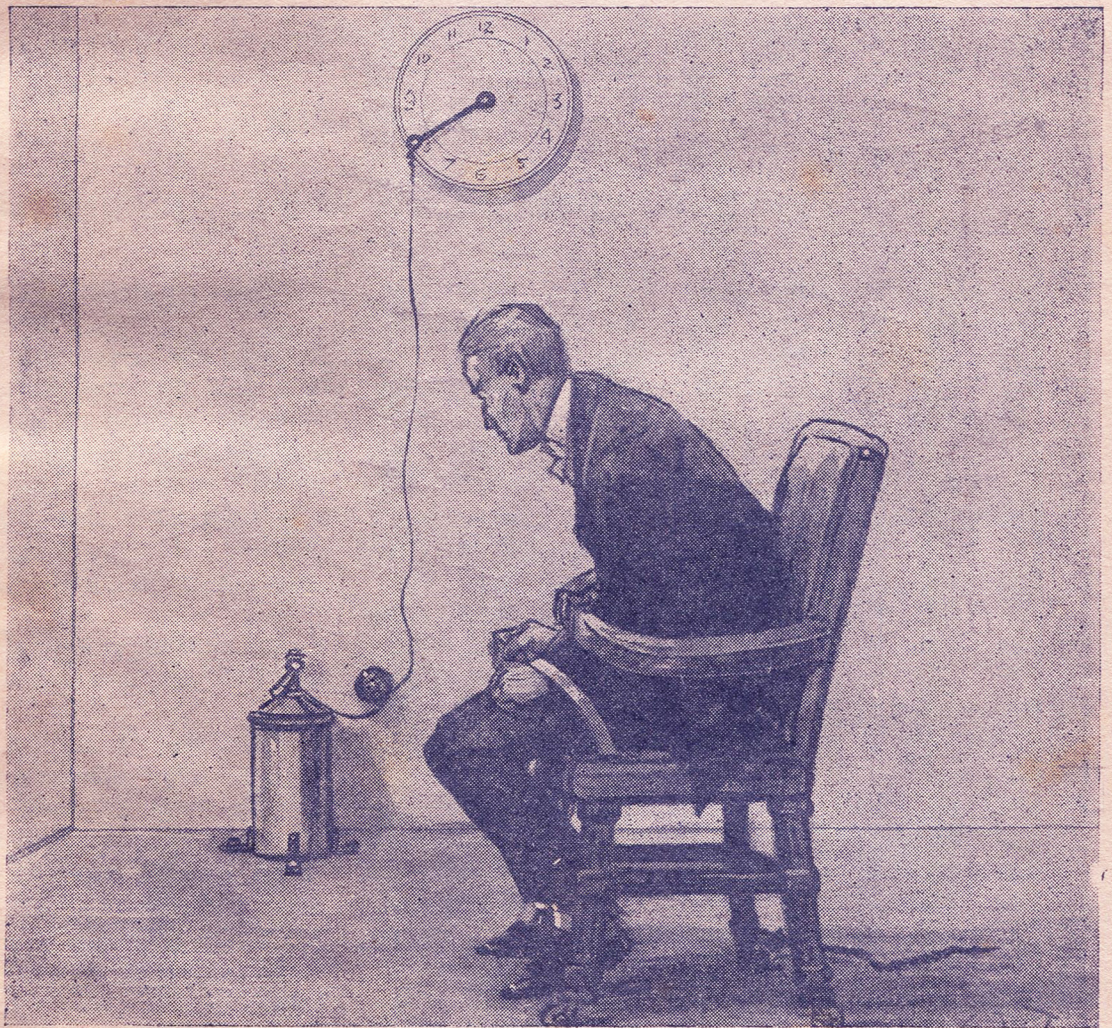

Cord Sister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

HET GROOTE GEHEIM

15 cent.

Nog veertien minuten....

No. 1280.

NIEUWE SERIE

HET GROOTE GEHEIM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE TWEE NIEUWE LEDEN VAN DE WINDSOR-CLUB.

In de biljartzaal van de weelderigste club van Londen ging het opgewekt toe.

De zes prachtige biljarts waren allen in beslag genomen door liefhebbers van het edel spel met de ivoeren ballen, en daar er toevallig voortreffelijke spelers aan den gang waren, zoo keek een groot aantal leden, aan de kleine tafeltjes langs de met kostbaar hout ingelegde muren gezeten, of drentelend over den smallen looper van dik Smyrna-weefsel, met aandacht toe.

Voor al het eerste biljart, het dichtst bij de deur naar de groote speelzaal gelegen, had veel bekijks.

Daar speelden vier heeren in avondtoilet, maar die zich van hunne rokken ontdaan hadden om vrijer in hunne bewegingen te zijn, die elkander in behendigheid slechts weinig toegaven.

Twee der heeren waren Lord William Aberdeen, de vice-voorzitter van de Windsor-Club en diens secretaris, Charles Brand, de eerste een rijzig, slank man in den bloei van zijn leven, wiens energiek gelaat op wilskracht en wiens vlugge bewegingen en breede schouders op buitengewone lichaamskracht wezen, de laatste een jonge man van omstreeks vijf-en-twintig jaar, met zacht-blozend, bijna meisjesachtig gelaat, dat een eigenaardig contrast opleverde met zijn gespierde ledematen.

Hun twee tegenspelers waren blijkbaar van zuidelijke afkomst.

Beiden eer klein dan groot, sierlijk gevormd en snel in hun bewegingen droegen zij een on-

miskenaar zuidelijk type; sluijk, zwart haar, schitterende zwarte oogen, een gebruide gelaatskleur, fraai gewelfde wenkbrauwen en een dunne, flauw gebogen neus.

De een kon omstreeks dertig, de ander ruim veertig zijn.

Terwijl zij speelden, konden de kijkers hun lenige bewegingen en hun zelden falenden stoot volop bewonderen.

De partijen wogen vrijwel tegen elkaar op, maar ten slotte wist een der zuiderlingen met een schitterende serie den overwinningspalm weg te dragen.

Lord Aberdeen legde zijn queue op het biljart en zeide met een hoffelijke buiging tot de beide tegenspelers:

— Graaf di Martigos, baron Penha de los Nurgas, ik dank u voor het lesje dat gij ons in het edel biljartspel gegeven hebt! En ik ben er ons medelid, den hertog van Buckingham, ten zeerste dankbaar voor, dat hij twee zulke uitnemende spelers bij ons geïnviteerd heeft.

De twee aangesprokenen maakten een beleefde buiging.

— Gij houdt de eer van uw geboorteland Spanje in sportief opzicht hoog! zoo vervolgde Lord Aberdeen, eveneens op hoffelijke wijze buigend.

De twee Spanjaarden begaven zich naar den kapstok om hun rok weder aan te trekken.

Lord Aberdeen en zijn secretaris wilden hetzelfde doen, toen een der clubleden hen lachend naderde en vroolijk uitriep:

— Gij zult uw plaats als de kampioen van de Club aan Graaf di Martigos moeten afstaan, Mylord!

— Ongetwijfeld, burggraaf! antwoordde de president gul. Tenzij ik er kans toe zie, ons nieuwe lid in een open match te verslaan!

— En gij zoudt winnen! riep zijn secretaris nu uit. Vergeet niet dat ik eenige leelijke poedels heb gemaakt, en daardoor onze partij danig heb benadeeld!

— Nu, het zij zoo, antwoordde de vice-president.

De twee heeren begaven zich naar den kapstok, toen de secretaris lachend fluisterde:

— Di Martigos schijnt zich in de jassen te vergissen. Het lijkt mij, of hij den jouwe daar beet had.

Lord Aberdeen fronste de wenkbrauwen, en verhaastte zijn tred.

Toen zij den kapstok bereikten, trokken de beide Spaansche edellieden juist hun jas aan. Zij wendden zich tot den vice-president en diens secretaris, en baron Penha de los Burgas merkte met een innemend lachje op:

— Wij hopen de heeren later revanche te kunnen geven! Wellicht waren wij hedenavond wat al te gelukkig!

— Verklein uw verdiensten niet, wat ik u bidden mag, baron! viel Lord Aberdeen hem in de rede, terwijl hij zijn jas van den kapstok nam, en dien langzaam aantrok, waarbij hij de twee vreemdelingen beurtelings een eigenaardigen blik toewierp, die echter alleen door zijn secretaris werd opgemerkt.

— Mogen wij u aanstonds aan de speeltafel verwachten? vroeg graaf di Martigos.

— Ik speel weinig, antwoordde Lord Aberdeen, maar ik zal u niettemin toonen, dat wij Engelschen het whistspel hebben uitgevonden!

Nog een hoffelijke buiging, en de heeren namen voorloopig afscheid van elkander.

De twee Spanjaarden begaven zich naar de aangrenzende speelzaal, en Lord Aberdeen en zijn secretaris drentelden naar de groote conversatiezaal, die op dat oogenblik slechts enkele leden herbergde.

Onder het loopen had de vice-president geen enkel woord gezegd, maar wel een paar malen de hand naar zijn rokzakken gebracht, en vervolgens peinzend over zijn oogen gestreken.

Zij namen plaats in een der hoeken van de zaal, op een der met kostbare Perzische kleeden bedekte sofa's.

De vice-president keek nog steeds zwijgend voor zich uit, toen hij eensklaps fluisterend tot zijn metgezel zeide:

— Charles — een goede raad: trek nooit je jas uit als je biljart!

— Hoe kom je daarbij, Edward? vroeg de jongeman verbaasd. Je kunt niet goed biljarten met een jas aan!

— Best mogelijk! Maar het is veiliger!

— Hoezoo dan?

— Omdat dan geen ander zich kan vergissen, en jouw jas wil aantrekken!

— O, nu begrijp ik je pas! zeide Charles Brand lachend. Maar wat is dat voor dwaasheid! Stel je voor dat graaf di Martigos het geld uit je zak haalde!

— Dat behoeft nog niet! Maar hij kan in dien zak dingen vinden, waarmede hij niet te maken heeft!

Charles keek zijn meester verbaasd aan. Toen wierp hij een scherpen blik in het rond, om zich te overtuigen dat niemand zijn woorden kon verstaan, en vroeg daarop, terwijl hij den vice-president strak aankeek:

— Wat kan er nu wel in jouw zakken zitten, dat een wildvreemde, een Spaanschen graaf, die een week geleden nog aan de regatta in Monte Carlo deelnam, op de gedachte zou brengen, dat jij niet Lord Aberdeen bent, al noem je je hier zoo, maar Lord Edward Lister, de Groote Onbekende, de doodsvijand van de politie, de steeds gezochte en nooit gevonden John Raffles!

— Sst! Spreek toch zachter! waarschuwde de ander. De muren mochten eens ooren hebben!

— Maar vanwaar die plotselinge ongerustheid? Wantrouw je die twee Spanjaarden?

— Volstrekt niet — en toch heb ik zeer ongaarne dat een vreemdeling zich in de kleedingstukken vergist, en mijn jas in de handen neemt!

— Maar nogmaals: je verbrandt steeds onmiddellijk alle mogelijke paperassen en kladjes, de kleinste krabbels op vodjes papier, die je ook maar in het minst zouden kunnen compromitteren, en dat behoeft je maar heel zelden te doen, want je bent zoo voorzichtig als maar denkbaar is — wat kan er dan toch wel in een zak zitten, dat twee vreemdelingen op je waren aard zou kunnen brengen?

Raffles keek zijn secretaris even strak aan, voor hij kort afgebeten antwoordde:

— Twaalf verschillende visite-kaartjes en een horlogemakersvijltje bijvoorbeeld!

— Zat dat in je zak? fluisterde Charles verschrikt.

— Ja. Je weet dat ik altijd en eeuwig op verrassingen voorbereid moet zijn en daarom verlaat mijn vijltje mij nooit, evenmin als mijn visitekaartjes, die steeds te pas komen — en nu zie ik pas in, hoe gevaarlijk dat kan zijn!

— Kom, kom, Edward! hernam Charles Brand, terwijl hij John Raffles op den schouder klopte. Ik geloof dat je overdrijft! Misschien dat Sullivan, de nieuwe inspecteur van Scotland Yard, zekere gevaarlijke combinaties zou hebben gemaakt, als hij die voorwerpen in je zak had gevonden — maar die brave Spanjolen zeker niet. Die zullen je vijltje voor een tandenstoker hebben aangezien!

HOOFDSTUK II.

TWEË SPANJAARDEN.

Wellicht zou de jonge secretaris van Lord Lister eenigszins anders hebben gesproken, als hij zich op dat oogenblik in de speelzaal had bevonden, in de onmiddellijke nabijheid van de beide grafelijke Spanjaarden.

— Wat denk jij van het jachtveld in deze Club, Fernande? vroeg de oudste van de twee Spanjaarden, nadat zij hadden plaats genomen en een sigaret aangestoken.

— Ik beschouw het als een der beste van onze vruchtbare carrière, mijn waarde Pietro! antwoordde de gevraagde, terwijl zijn zwarte oogen begonnen te glinsteren en zijn sneeuw-witte tanden door zijn halfgeopende, dikke lippen kwamen schemeren.

— Ik taxeer het kapitaal, dat hier op het oogenblik door de aanwezige clubleden vertegenwoordigd wordt, op een half milliard petas!

— Je zult er niet ver onder zijn!

— Wat dunkt jou van den vice-president, Lord Aberdeen?

Fernande keek zijn vriend op eigenaardige wijze aan, blies een dikke rookwolk recht de lucht in, wuifde die met zijn met tal van ringen versierde vingers weer weg, en zeide langzaam:

— Lord Aberdeen is een heel merkwaardig man, Pietro!

— Hoe zoo merkwaardig? Heel rijk toch?

— Ja, ook dat. Rijk en — excentriek!

— Zoo, dat heb ik nog niet zoo opgemerkt! Hij leek mij een heel gewoon, vischbloedig Engelschman!

— Omdat jij je niet in je rok vergist hebt!

— Wat wil je daarmee zeggen? riep Pietro verbaasd uit. Wat heeft zijn jas met zijn excentriciteit te maken?

— O, misschien meer dan je denkt!

— Maar vertel dan —

— Heb je niet gezien, dat ik — we zullen zeggen: bij ongeluk, uit vergissing zijn jas beethad?

— Niet op gelet! Je vergist je wel eens meer!

— Ja. En ditmaal bracht mijn vergissing, vergezeld van een snellen greep in zijn binnenzak, mij tot de verrassende ontdekking, dat Lord Aberdeen een verzamelaar van visitekaartjes schijnt te zijn!

— Van visitekaartjes! Wat voert hij daarmee uit?

— Ja, dat mag je wel vragen! Maar wat zal je dan wel zeggen, als ik je vertel, dat de edele

Lord — met een horlogevijltje in zijn zak loopt?

— Je zult je wel vergist hebben, zeide hij. Ik kan me met den besten wil niet voorstellen, wat een edelman als hij met zoo'n voorwerp zou moeten doen!

— Het is zeker vreemd genoeg, dat is zoo!

— Misschien knutselt hij wel eens in zijn vrijen tijd!

— Juist, antwoordde Fernande op ernstigen toon. Hij knutselt in rokcostuum en laat dan zijn gereedschap in zijn zak zitten! Zéér waar-schijnlijk!

Pietro keek bedremmeld voor zich.

Plotseling hief hij het hoofd weer op en vroeg:

— Jij hebt toch zeker al eens uitgevorscht, waar die schatrijke Lord woont?

— Natuurlijk, zeide Pietro trotsch. Hij bewoont een prachtige villa in Cromwell Road, en men zegt, dat dit is ingericht op een wijze, die zelfs de koning hem zou benijden!

— Ik wilde die inrichting wel eens van binnen zien!

— Dat zal niet zoo gemakkelijk gaan, want ik heb al gehoord, dat Lord Aberdeen heel exclusief is, en maar een zeer kleinen kring vrienden heeft. En die vrienden zijn eigenlijk niets meer dan kennissen!

— Nog een eigenaardigheid! 'n Man van zijn rijkdom heeft gewoonlijk vrienden en kennissen bij heele troepen! Waar ligt de villa van onzen Lord ergens?

— In een stil gedeelte van Cromwell Road.

— Bedienden?

— Een stokoude huishoudster, een grijze kamerdienaar, een chauffeur en een kok.

— Allen binnenshuis?

— De huishoudster en de kamerbediende slapen in de villa, de kok gaat na het diner heen, de chauffeur slaapt boven de auto-garage.

— Honden?

— Twee, een Iersche setter en een Belgische wolfshond.

— Pietro, ik maak je mijn compliment! Je hebt dat in korten tijd mooi uitgevonden. In het spionneeren ben jij een matador.

Pietro boog bij wijze van dankzegging.

— Wij zullen spoedig eens gauw onderzoeken, zoo vervolgde Fernande, welke mogelijkheid er bestaat, dien Lord Aberdeen — of wat hij dan moge zijn! — een nachtelijk bezoek te brengen, dat ons geen windeieren zal leggen!

— Wanneer wil je aan het werk gaan?

— Zoo spoedig mogelijk! C a r a m b a, ik vrees, dat wij spoedig platzak zullen zijn! Onze slag te Monte-Carlo, waar wij dien ezel van een Buckingham ontmoet hebben, was de laatste, dien wij geslagen hebben en de buit viel niet mee, zooals je je zult herinneren!

— Ik weet het — en daarom kun je op me rekenen. Het leven te Londen is duur!

— Ja, duurder dan in onze geboorteplaats Tehuantepec, in de Mexicaansche hoogvlakte!

— Waar de graaf di Martigos en baron Penha de los Burgas eenvoudig Fernande Diaz en Pietro Noches heetten, Mestiezen, die de schapen van hun rijke hacienda-bezitters hoedden!

Grinnekend keken de twee halfbloed Mexicanen elkaar aan.

Toen keek Fernande om zich heen, en zeide:

— Het is hier niet bepaald amusant vanavond. De Engelsche adel schijnt geen lust in het kaartspel te hebben.

— Zoodat er niets te verdienen valt!

— Laten wij maar heengaan, en in alle kalmte onze plannen beramen!

De twee mestiezen stonden op en drementen naar de vestiaire, waar zij zich hun overjas en hoed lieten geven.

Terwijl zij het club-gebouw verlieten, traden Raffles en Charles Brand juist de speelzaal binnen.

De eerste wierp een snellen blik over de schaars bezette speeltafeltjes.

— Onze Spaansche vrienden schijnen zich bedacht te hebben, zeide hij.

— Misschien zitten zij in de rookzaal of in de bibliotheek.

— Het is mogelijk! antwoordde Raffles onverschillig.

Zij liepen langzaam naar dezelfde sofa, waarop zoeven de beide Mestiezen hun gesprek hadden gevoerd, en namen plaats.

— Wanneer gaan we aan den slag? vroeg Charles fluisterend.

— Morgennacht.

— Heb je alles onderzocht?

— Tot in de kleinste bijzonderheden. De kerel, dien we morgennacht eens zullen bezoeken, is een van de gemeenste woekeraars, die hier te Londen leven — en dat wil iets zeggen! Een flinke aderlating zal dien schurk geen kwaad doen!

— Heb je de sleutels?

— Ja, ik heb er gisteren de laatste hand aan gelegd!

— Ken je de plaatselijke gesteldheid?

— Op mijn duimpje! Ik ben er tweemaal geweest, vermomd als bankklerk. Het heette dat

ik mijn patroon bestolen had om te kunnen spelen, en nu geld kwam leenen om de kas weer te kunnen aanvullen, met als onderpand het gouden horloge van mijn „vader” en een diamanten oorstel van mijn „moeder”. En de fielt nam die kostbaarheden, die hij gestolen wist, kalmpjes aan! Hij schoot mij zestig pond voor en ik moest een accept voor honderd-twintig teekenen!

— Wat een vampyr! kon Charles zich niet weerhouden uit te roepen.

— Juist, een bloedzuiger — dien wij op onze beurt wat zullen uitzuigen.

Even zwegen beiden.

Toen hief Raffles het hoofd op, en haalde eenige malen den neus op.

— Wat is er? vroeg Charles.

— Ruik jij niets?

— Jawel, koude sigarettenrook!

— Ja, rook van Mexikaansche sigaartjes! Die komen maar heel zelden buiten Mexico, want geen fatsoenlijk rooker kan dat bocht verdragen. De Mexicanen en de mestiezen vooral zijn er echter verslaafd aan!

Hij keek aandachtig rond en bukte zich plotseling.

— De heeren rookers gaan nonchalant met hun sigaartjes om! De aschbakken hebben zij genegeerd en de eindjes sigaar kalmpjes op het tapijt geworpen. Wacht even hier, Charles!

Raffles stond haastig op, en Charles zag hem naar een paar heeren loopen, die op eenigen afstand zaten, en een vraag tot hen richtten, die zij blijkbaar bevestigend beantwoordden.

Daarop boog Raffles beleefd en keerde weder naar zijn plaats terug.

— Zij hebben een kwartier hier gezeten en gerookt! zeide hij.

— Welnu? vroeg Charles eenigszins verbaasd. Wat zou dat dan eigenlijk?

— Dat weet ik niet precies! zeide Raffles op nadenkenden toon. Ik ben vanavond misschien een beetje wantrouwend uitgevallen wegens onze onderneming van morgen.....

— Dat kan ik me toch niet begrijpen! Die heeren zijn hier voorgesteld door een van de rijkste mannen van Engeland, den Hertog van Buckingham! Beter aanbeveling kun je toch niet verlangen!

— Ik zou de aanbeveling veel hooger stellen als de Hertog van Buckingham een beetje minder rijk en een beetje meer snugger was! Het buskruit heeft de brave Hertog in geen geval uitgevonden! En laten we nu maar heengaan, want morgen hebben we alle krachten noodig voor de expeditie!

HOOFDSTUK III.

DE INBRAAK.

Het was den volgenden nacht zeer ruw en guur weder en de Cromwell Road was bijna verlaten op het punt, waar de fraaie villa van Raffles was gelegen, toen omstreeks twaalf uur twee mannen, zorgvuldig in hun mantels gewikkeld en het gelaat verborgen in hun hoogen kraag, rondom het huis van den man sloopen, wiens gangen zij wilden bespionneeren.

Het waren Fernande Diaz en Pietro Noches.

— Het weder is met ons, Pietro, zeide de eerste, terwijl hij een onderzoekenden blik op het groote huis wierp, dat geheel in duisternis gedompeld scheen.

— Zeg dat wel. . . . er loopen bijna geen menschen op straat, en om je de waarheid te zeggen, is het dan ook om er geen hond uit te jagen!

— Zie je ergens licht?

— Hier aan de voorzijde zeker niet!

De twee Mestiezen liepen het huis om, tot zij zich bij het hek bevonden, dat de villa aan drie zijden insloot.

Plotseling greep Fernande zijn metgezel bij den arm.

— Wat is er? vroeg deze.

— Zie daar eens!

— Kijk eens goed — daar op de eerste verdieping — het tweede raam van den hoek!

Pietro keek scherp en zeide toen haastig:

— Ja, nu zie ik het ook. . . . een heel smalle lichtkier!

— Veroorzaakt doordat het gordijn niet geheel en al is dicht getrokken!

— Het is bepaald de eenige kamer die verlicht is, want overal elders zijn de gordijnen open!

— Mylord bevindt zich dus zeker daar! Wat zou zijn Lordschap doen op dit middernachtelijk uur?

— We komen immers hier om er onderzoek naar te doen!

— En dat zullen we ook!

— Wij moesten maar beginnen met over het hek te klimmen! Heb je de touwen bij de hand?

— Hier zijn ze!

— Maak er dan een aan den bovenkant van het hek vast, zoodra we er overheen zijn, zoodat we in tijd van nood dadelijk en gemakkelijk den terugtocht kunnen aanvaarden!

Een voor een klommen de beide indringers nu over het vrij lage hek met een behendigheid,

die maar al te duidelijk aantoonde, dat zij dit werkje al meer bij de hand hadden gehad.

Zonder het minste geruisch te maken, lieten zij zich in de weeke tuinaarde vallen, nadat Pietro een der touwen met een sterke lus aan een der punten van het hek bevestigde, en het uiteinde naar beneden wierp, zoodat zij het bij een overhaaste vlucht slechts behoeften te grijpen en er zich aan op te trekken.

— Ik zie nog steeds geen hond, merkte Fernande op, terwijl zij met de grootste voorzichtigheid over den grasrand liepen, en langzaam het huis naderden.

— Zooveel te beter, hernam Pietro. Dan is het wel zoo goed als zeker, dat de dieren binnenshuis zijn, en dan kunnen zij ons ook geen schade doen!

Juist wilden de twee schurken op een trap uitgaan, toen Fernande zijn makker bij den arm greep, en fluisterde, terwijl hij naar den muur van de villa wees:

— Ik geloof niet, dat een ladder noodig is!

— Maar hoe komen we dan tegen den muur op?

— De edele Lord heeft daar zelf voor gezorgd! Kijk maar! De geheele muur is, op de plek waar we de lichtstreep gezien hebben, dicht met wingerd begroeid, die langs een stevig houten traliwerk is aangebracht!

— Je hebt gelijk! Het kon niet mooier!

Stil als katten slopen de beide mannen naar den voet van den muur.

Niets bewoog zich in huis.

De bedienden waren blijkbaar reeds in diepe rust verzonken.

Fernande maakte het tweede touw los en knoopte het met een lus aan zijn bovenarm, waarop hij begon met de grootste omzichtigheid tegen den muur op te klauteren.

Hij wenkte Pietro liever te blijven waar hij was, en sloeg het touw om de leuning van het balkon, dat zich in zijn onmiddellijke nabijheid bevond.

Daarop heesch hij zich nog wat verder op.

Tien minuten verliepen, zonder dat Fernande een beweging maakte.

Maar eensklaps zag Pietro, die hem geen oogenblik uit het oog had verloren, zijn medeplichtige een gebaar van verrassing maken, en daarna met vernieuwde aandacht door de gordijnkier loeren.

Nogmaals verstreken tien minuten.

Toen daalde Fernande vlug maar voorzichtig naar beneden, na eerst het touw weder te hebben losgemaakt.

Even later stond hij weer naast Pietro, die hem met ongeduld wachtte.

— Wel, hoe staat het daar boven? vroeg hij fluisterend, nadat Fernande hem bij den arm had genomen en hem een eind verder den tuin had ingevoerd.

— Hoe het er mee staat? vroeg Fernande op zijn beurt. Het staat er mee dat onze Lord een... ja, wat denk je wel, dat Mylord Aberdeen als nevenvak uitoeft? Onze Lord is... een inbreker!

Met moeite onderdrukte Pietro een kreet van ongelooft.

— Kom nu, zeide hij zacht. Dat is toch niet mogelijk!

— Het is zoo goed mogelijk, dat ik hem en zijn zoogenaamden secretaris in de kamer heb zien staan, gekleed als werklieden! Mylord was bezig met zijn gelaat te beschilderen, en de secretaris pakte een aantal inbrekerswerktuigen in een klein valies....

— Maar *p o r D i o s*! Wat moet dat betekenen? De lord is schatrijk en leeft op zeer grooten voet!

— Doen wij dat dan ook niet? vroeg Fernande op schamperen toon.

— Wat vermoed je?

— Ik vermoed, dat die nobele Lord niemand anders kan zijn dan de man, die in allerhande vermommingen de politie van vier landen de handen vol geeft, zonder dat zij er ooit in kan slagen hem te vatten! Ik bedoel dat wij hier

in den tuin van.... John Raffles staan!

Pietro keek zijn makker met glazige oogen aan.

— Zou dus het toeval ons dien man in handen hebben gespeeld?

— Ho, ho! Zoover zijn we nog niet!

— Wat ben je van plan te doen?

— Om te beginnen zullen we hem nagaan, teneinde ons te overtuigen, dat we niet de speelbal van een zinsbegoocheling zijn geweest, of dat misschien de edele Lord verkleed naar een bal masqué gaat! We leven in den tijd van Carnaval, dus geheel onmogelijk is het niet. Maar die kans is toch al heel gering! Denk maar aan het vijltje in zijn binnenzak!

— Dat is waar!

— En aan het pakje verschillende visitekaartjes!

— Je hebt gelijk! En de honden.... waren die binnen?

— Zooals ik wel dacht! De dieren moeten hen zeker behulpzaam zijn bij de inbraak, die zij nu gaan uitvoeren.

— En als we hen gevolgd hebben, wat dan?

— Dan gaan we slapen, antwoordde Fernande kalm.

— Zullen we hen dan niet overvallen?

— Hoe kom je op dat dwaze idee? Dan zouden we zijn als de boer die de kip met de gouden eieren slachtte! Neen, die Lord is voor ons een goudmijn, die we niet zullen vernielen door hem terwille van misschien een paar honderd pond onschadelijk te maken! En nu vlug over het hek!

HOOFDSTUK IV.

HET HUIS VAN DEN WOEKERAAR.

Raffles stond nog voor den spiegel en legde de laatste hand aan de verandering van zijn gelaat, dat volstrekt onkenbaar was geworden, en waaruit men met geen mogelijkheid den kalmen, deftigen Lord Aberdeen zou hebben herkend.

Ook Charles had zich onherkenbaar vermomd.

— Hoe is het buiten? vroeg Raffles, terwijl hij een ouden hoed diep over zijn voorhoofd haalde.

— Ik zou zeggen, tamelijk ruw.

— Zooveel te beter! Ik zal eens zien of het regent!

Raffles stond plotseling stil.

— Ben jij aan het gordijn geweest, Charles? vroeg hij, zijn secretaris onderzoekend aanziende.

— Neen. Ik heb voortdurend voor de kaptafel gezeten en trouwens waren de gordijnen al toegetrokken, toen ik hier binnenkwam. Waarom vraag je dat, Edward?

— Omdat het eene gordijn niet geheel dicht is, antwoordde deze.

— Welnu, wat zou dat? vroeg Charles lachend. Van inkijken hebben we hier geen last, want we wonen rondom in een tuin!

Raffles keek Charles hoofdschuddend aan, en hernam:

— Ik wilde wel, dat je een weinig van mijn wantrouwen overnam, beste kerel! Ik houd niet van openkierende gordijnen in mijn huis, vooral als ik bezig ben, mij te vermommen.

Charles keek Raffles verbaasd aan.

— Maar wie zou hier nu in 's hemels naam op dit uur binnen loeren? vroeg hij.

— Wie? Iemand, die wil weten wie ik ben!

— Maar wie zou dan wantrouwen omtrent je identiteit koesteren?

— Weet ik dat? Iedereen! Ik kan niet te voorzichtig zijn, en de bediende, die dit gordijn zoo slordig heeft dicht gedaan, kan morgen op een opfrissing rekenen. . . . al was het Gaston in eigen persoon!

Raffles trad met vluggen tred op het raam toe, schoof het gordijn met een ruk terzijde en opende het venster.

Hij boog zich naar buiten en spiedde met zijn scherp blik langen tijd in het rond, terwijl hij zijn ooren spitste, om niet het minste geluid zijn aandacht te laten ontsnappen.

Maar niets liet zich in het park hooren.

Slechts het klagan van den voorjaarswind in de takken van de hooge boomen was waarneembaar.

Nogmaals schudde Raffles het hoofd.

— Ik hoor niets en ik zie niets. . . . en toch gevoel ik me als door een onzichtbaar gevaar bedreigd! Jij gelooft immers aan voorgevoelens, Charles?

De secretaris knikte toestemmend.

— Nu dan. . . . ik heb het gevoel, alsof ik aan den vooravond van een gebeurtenis sta, die misschien beslissend voor de rest van mijn leven is.

— Maar als je ergens bevreesd voor bent, laat ons dan niet gaan!

De oogen van den Grooten Onbekende fonkelden.

— Bevreesd? Vrees ken ik niet! Als mijn uur gekomen is, dan zal ik mij niet verzetten, en mijn lot met gelatenheid dragen! Maar ik wil niet in het geheim, als de eerste de beste uitknippen, weet je! Ik wil niet als een kat worden doodgeknuppeld in een zak!

— Maar daar is toch ook geen sprake van, viel Charles hem in de rede, die zijn meester nog nooit in zulk een zenuwachtigen toestand gezien had, en zich tevergeefs afvroeg, wat daarvan de oorzaak zou kunnen zijn. Ik ben er zeker van, dat je je om niets zoo opwindt!

— Er heeft zich nog nooit zulk een opeenvolging van onaangename zaken voorgedaan, als juist vandaag!

— Bedoel je die vergissing met de rokpakken?

— Dat, en dan dit gordijn, en dan nog iets, dat me zoeven van geenerlei beteekenis scheen, maar dat ik nu onder een ander oogpunt ga beschouwen! Heb je op de honden gelet?

— Niet bijzonder!

— Nu, ik wel! Een minuut of tien geleden stond Sultan plotseling op, en liep naar het raam waarvoor hij onbewegelijk bleef staan, met gespitste ooren en de oogen strak op het venster gericht! Ik heb er spijt van, dat ik daar

niet meer aandacht aan heb geschonken! De hond hoorde bepaald iets!

Mismoedig trad Raffles de kamer weder in.

— Niets!

Charles trad op hem toe en legde hem trouwhartig de hand op den schouder.

— Ik zeg je nogmaals, dat je je aan hersenschimmen overgeeft! Je ziet niets, omdat er niets te zien valt — dat is alles. We moeten de zaak anders maar liever laten loopen, want als je er niet met frisschen moed op uitgaat, dan komt er toch niets van terecht!

— Dat nooit! riep Raffles uit. Wat ik eenmaal van plan ben, dat breng ik ook ten uitvoer! Vooruit dus, en weg met de muizenissen!

Snel trad hij op de tafel toe en begon de tasch verder dicht te maken. Daarop stak hij twee van de revolvers in zijn zak, en bekeek zich nogmaals aandachtig in den spiegel.

— Ben je klaar? vroeg hij.

— Ja!

— Op weg dan — en zet allebei je oogen goed open — dat is alles wat ik van je verlang.

Raffles zette zijn hoed op, stak het masker in zijn zak, en ging de kamer uit, gevolgd door Charles, die het licht had uitgedraaid en nu de deur op slot deed, waarna hij den sleutel in zijn zak stak.

Snel daalden zij de trappen af.

In de villa was alles in rust.

Alle bedienden sliepen.

Raffles opende vlug de straatdeur en het volgende oogenblik waren de beide vrienden op weg.

Zwijgend en snel stapten zij door. De nacht was zeer donker en het was bijna niet mogelijk meer dan vijf schreden voor zich uit te zien.

Van tijd tot tijd stond Raffles onverhoeds stil en wierp dan een snellen blik achter zich, alsof hij iemand, die hem staag vervolgde, op heeterdaad wilde betrappen.

Omstreeks twee uur in den nacht bereikten de twee mannen de Milton street, een afgelegen en stille straat in een der volksbuurten.

Raffles wierp nogmaals een snellen en onderzoekenden blik om zich heen, en legde toen zijn arm op dien van zijn metgezel.

— Hier is het, fluisterde hij, dat kleine huis met de groene luiken voor de ramen.

— Hoe komen wij er in?

— Het grenst aan een zijde aan een smal steegje. Daar is een schutting, die met ijzeren pennen bezet is, maar dat is voor ons geen bezwaar! Als we over die schutting zijn geklommen, dan staan we in een kleinen tuin.

— En als we in den tuin zijn?

— Dan volgt de rest vanzelf. En nu snel mee! Vlug gingen zij de steeg binnen.

En op het oogenblik dat Raffles als eerste over de schutting klom, loerden twee mannen

de steeg in en trokken zich daarop weder terug, alsof zij nu genoeg wisten....

Het waren Fernande Diaz en zijn medeplichtige Pietro Noches....

— We kunnen wel weer naar huis gaan, fluisterde de eerste grinnikend. Ik weet nu precies waaraan ik me te houden heb.... en jij zult me nu ook wel willen toegeven, dat Lord Aberdeen en John Raffles een en dezelfde persoon zijn?

— Ik moet het wel erkennen, omdat ik anders geen verklaring voor dezen nachtelijken tocht zou kunnen vinden!

Intusschen waren Raffles en Charles over de schutting geklommen met behulp van een dikke doek, dien zij over de ijzeren pennen hadden geworpen.

Raffles had echter eerst de voorzorg genomen, een stuk vleesch, dat hij bij zich had, in den tuin, juist voor het hok van den hond, een afzichtelijken bloedhond, te werpen, die er dadelijk op aanviel met een gretigheid, die duidelijk bewees, dat het dier maar heel matig gevoederd werd.

— Het is al weer een geluk, dat die schurk van een Davidson zoo gierig is, dat hij den hond, die hem heet te beschermen, zelfs niet te eten geeft! fluisterde Raffles.

Het was stikdonker en de beide vrienden moesten hun weg met groote voorzichtigheid tasten.

Ten slotte bereikten zij een smalle deur.

Raffles haalde zijn bos loopers voor den dag en had in enkele seconden deze deur geopend.

Een walgelijke lucht van etensrestjes kwam hun tegemoet.

— De kerel is al even smerig als schraperig en gewetenloos, zeide Raffles zoo zacht, dat Charles hem nauwelijks kon verstaan.

Zij traden nu een smalle gang binnen en Raffles liet zijn lantaarn op halve kracht schijnen.

Charles greep hem op dat oogenblik bij den arm en fluisterde bijna onhoorbaar:

— En de hond?

— Maar jongenlief.... dat monster is al lang tot zijn vaderen teruggekeerd. Denk je, dat ik hier anders zoo rustig naar binnen zou gaan?

— Zooveel te beter!

Zwijgend liepen zij verder.

Zij bevonden zich in de keuken, die zoo vuil en walgelijk was, dat Charles zijn neus moest dichtknijpen, uit vrees, dat hij onpasselijk zou worden.

Raffles maakte spoedig een tweede deur open en nu traden zij een gang binnen.

Raffles deed zijn masker voor en beval Charles met een stom gebaar hetzelfde te doen.

Op hun teenen liepen zij verder.

Een tiental schreden verder wees Raffles op een deur, waarop een vuil stuk karton hing, beschreven met het woord: „Kantoor”.

Daarop bracht hij zijn mond vlak bij het oor van zijn metgezel en zeide:

— Dat is de kamer waar de keelafsnijder zijn slachtoffers vermoordt! Daar ben ik ook binnen geweest. En nu de trap op! Loop vooral aan de kanten van de treden, want ik heb al gemerkt, dat de treden sterk kraken!

Zij begonnen de trap te bestijgen.

Op de vierde trede greep Brand Raffles bij den arm.

— Waar staat de brandkast? vroeg hij fluisterend.

— In het kantoor!

— Waarom beginnen we daar dan maar niet direct aan, inplaats de nachtrust van dien braven woekeraar te verstoren?

— Ten eerste omdat die kast door den sluw schurk vlak bij het raam is geplaatst en dat er voor dat raam een zeer dun gordijn is gehangen, zoodat de eerste de beste nachtwaker dadelijk zou zien als we met ons zuurstofstoestel gingen werken, ten tweede omdat de kast zeer zwaar is, en dat werkje ons minstens een uur of vier zou ophouden, wat in deze buurt volstrekt onmogelijk is, en ten derde omdat onze fielt de gewoonte heeft, de sleutels van zijn brandkast onder zijn hoofdkussen te bewaren, wat veel gemakkelijker voor ons is, maar dat ons tegelijkertijd in de noodzakelijkheid brengt, vriend Davidson te wekken!

Zij klommen de trap voorzichtig verder op, steeds zorg dragend dat zij op het smalste gedeelte van de treden liepen.

Eindelijk bereikten zij de eerste verdieping, waar een benauwde slaaplucht hing.

Raffles wees op een deur.

Aan de beweging van zijn lippen alleen zag Charles dat hij zeide:

— Daar slaapt de huishoudster.

Nog tien schreden legden zij af.

Toen stond Raffles opnieuw stil voor een vervelooze deur, waarachter een luid gesnork klonk.

De Groote Onbekende keek zijn metgezel met een vreemden blik aan, overtuigde zich dat zijn masker goed vast zat, en stak een van de sleutels, die hij had nagemaakt, geruischloos in het slot, na hem dik met vaseline te hebben ingesmeerd.

Zonder eenig geluid draaide de sleutel in het slot om.

De deur ging open....

Nog steeds klonk het luide snorken.

In de slaapkamer was het stikdonker.

Raffles en Charly traden als katten op het bed toe, waar de woekeraar sliep, den mond met de gele, afgebrokkelde tanden wijd open.

Raffles liet zijn lantaarn plotseling helder schijnen, deed een snellen greep onder het hoofdkussen en had in het volgend oogenblik de sleutels van de brandkast in de hand.

Maar de beweging, hoe snel ook, had den slaper gewekt.

Het snorken hield op.

De woekeraar keerde zich eerst nog eens om, opende toen eensklaps de oogen en knipperde tegen het licht.

Als door een veer bewogen rees hij overeind in zijn bed en keek de twee zwarte gedaanten aan, die met gekruiste armen voor hem stonden, en hem door de gaten van hun lange maskers stilzwijgend aanzagen.

De trekken van den woekeraar namen een afzichtelijke uitdrukking van angst aan.

De twee zwijgende mannen voor het bed stonden onbewegelijk als standbeelden.

Eindelijk gaf Raffles zijn metgezel een wenk, dien Charles dadelijk begreep.

Hij trad op het bed toe en knevelde den woekeraar stevig, door hem een prop in den mond te duwen en daar overheen een handdoek te binden, dien hij van de waschtafel nam. Vervolgens bond hij den overvallene met behulp van een der touwen, die hij had meegenomen, aan het bed vast.

Dit alles was zóó vlug gegaan, dat er geen drie minuten waren verlopen sedert de twee mannen de kamer waren binnengedrongen.

Maar ten slotte, toen de woekeraar niet in staat was een vinger te verroeren of een enkelen kreet te slaken, trad Raffles naar het bed toe, en zeide op zachten maar doordringenden toon:

— Davidson, gij zijt een schurk en een bloedzuiger, en daarom heb ik besloten u eens een lesje te geven dat u zal heugen! Uw laag karakter verbeteren kan ik waarschijnlijk niet, maar u straffen voor uw weezinwekkend bedrijf, dat kan ik gelukkig wel, en ik zweer u, dat ik van mijn macht gebruik zal maken.

Met die woorden richtte Raffles zich naar de deur en gaf Charles een wenk hem te volgen, terwijl de woekeraar hen met een blik van felten maar machtelloozen haat nakeek.

Zij daalden vlug de trap af, en in een oogwenk had Raffles het slot van de deur die naar het kantoor leidde, geforceerd.

Beiden traden het stikdonkere vertrek binnen.

Slechts aan de zijde van het venster scheen een flauw schijnsel, dat afkomstig was van een lantaarn, die op eenigen afstand in de straat stond.

Zooals Raffles goed had opgemerkt, bevond de brandkast zich vlak bij het raam, waarvoor een zeer dun gordijn was gehangen, dat stellig een vrij sterk licht zou doorlaten, en aldus de aanwezigheid van ongenooide gasten zou verraden.

Raffles trad snel op de groote brandkast toe en opende haar met het grootste gemak.

Hij liet alle papieren zorgvuldig op hun plaats liggen en bepaalde zich tot de bankbiljetten en het goud, dat in stapeltjes op de planken was opgetast.

Onder dit werk liet hij een goedkeurend gebrom hooren.

— De kerel moet al heel wat menschen ongelukkig hebben gemaakt, dat hij zooveel geld heeft kunnen vergaren, zeide hij tot Charles, die kalm, als gold het een heel gewone zaak, toekeek.

— Dat zou ik ook zeggen, antwoordde Charles. Er moet daar een heel kapitaal liggen!

— Minstens tienduizend pond! Het is een eigenaardigheid van alle woekeraars van deze soort, dat zij hun geld zelfs niet aan de betrouwbareste bank in bewaring geven, maar het steeds zelf oppotten, uit vrees dat het zou kunnen worden gestolen! Je ziet dus dat die voorzorg niet altijd het gewenschte resultaat heeft!

Onder het spreken had hij met weergalooze vlugheid het geld uit de kast gehaald en in een grooten zak gedaan, dien Charles openhield.

Het zaklantaarntje, op de tafel gezet, verspreidde maar juist genoeg licht om er bij te kunnen zien.

Binnen een kwartier was al het goud en de meeste bankbiljetten uit de kast gehaald.

Raffles sloot opnieuw de deur van het stalen gevaarte en nam er de sleutels van af.

Vervolgens gingen zij de trap weder op en traden opnieuw het slaapvertrek van Davidson binnen, die met wijd open oogen naar de zoldering lag te staren, als verwachtte hij van daar een of andere hulp.... die helaas niet zou komen!

Raffles ging dadelijk naar het bed toe en legde de sleutels weer op de plaats waar hij ze gevonden had.

— Losmaken kan ik u natuurlijk niet, mijnheer de bloedzuiger, zeide hij, maar ik zal althans al het overige weder in den toestand brengen, zooals ik het heb gevonden; op die manier kunt gij u eenigszins verbeelden, dat alles maar een booze droom is geweest en dat gij morgen uw gestolen geld weer op zijn plaats zult vinden.... wat echter wel anders zal uitkomen, naar ik vrees!

Een blik van doodelijken haat trof den spreker.

— Ja, ik zie wel dat gij mij dit alles zeer kwalijk neemt, vervolgde Raffles op spottenden toon, maar gij zult er u toch in moeten schikken! Misschien leert u dit droevige voorval toch nog wel een weinig meer menschlievendheid tegenover uwe medeschepselen in acht te nemen! En hiermede hebben wij de eer u vaarwel te zeggen, zonder de hoop te mogen koesteren u op dit ondermaansche nogmaals te zullen ontmoeten, of het zou moeten zijn terwijl wij u als toeschouwers aan den galg zien bengelen, wat mij geenszins zou verwonderen!

Raffles en Charles maakten een diepe buiging voor den woekeraar, die hun van boven zijn monddoek een giftigen blik toewierp, en een

vergeefsche poging deed om zich te bevrijden, en verlieten het vertrek.

Op de gang haalde Raffles een blaadje papier te voorschijn, en schreef er haastig deze woorden op: „Ga dadelijk naar de kamer van uw meeter!”

Hij schoof dit papiertje onder de deur van de slaapkamer der huishoudster.

En daarop verlieten de beide vrienden het huis op dezelfde manier waarop zij er binnen waren gekomen.

In den tuin schemerde een vage gedaante: het kadaver van den bloedhond!

Raffles en Charles klommen weer over de schutting, na er zich van te hebben overtuigd, dat er niemand in de nabijheid was, en stonden even later veilig op straat.

Een uur daarna was de buit veilig en wel in de brandkast van Lord Lister, den Grooten Onbekende, geborgen.

HOOFDSTUK V.

EEN UITNOODIGING.

Raffles las den volgenden morgen aan het ontbijt met aandacht het relaas van zijn nachtelijke expeditie in de „Times”.

Charles, die achter den stoel van zijn meester was gaan staan, las met niet minder opmerkzaamheid mede.

— Een mooi verslagje, bromde Raffles goedkeurend. Met gloed en overtuiging geschreven! De reporter, die dit verhaal in elkaar zette, zal het nog ver brengen! Hij heeft, wat ik maar al te veel mis in de verslagen van onze Engelsche reporters, fantasie!

— Wel wat heel veel fantasie, zeide Charles lachend. Hij vertelt er dingen bij, die nooit gebeurd zijn!

— Wel, dat is er juist het aantrekkelijke van! Die droge verslagen, die niets anders dan de simpele waarheid geven, zijn uit den boeze! De krantenlezers willen geroerd, getroffen, aangedaan worden! En de man die dit geschreven heeft, wist dat en heeft er zich naar gedragen! Maar één ding schijnt hij niet te weten, en dat is het allergemeenste karakter van den heer Davidson! Lees toch eens, hoe hij bijna in tranen wegsmelt van medelijden met dien beklaagenswaardigen stakker, dien men van het derde gedeelte van zijn fortuin beroofd heeft!

— Hoe verklaart de reporter het feit, dat de twee andere derde gedeelten ook niet gestolen zijn? vroeg Charles nieuwsgierig.

— O, daar heeft hij een snuggere theorie voor! Hij schrijft, dat de inbrekers „gelukkig een groot gedeelte van het aanwezige geld over het hoofd hebben gezien!” Ja, men kan ook niet alles tegelijkertijd verwachten: fantasie en waarschijnlijkheid! Kom, we zullen ons een beetje in het park vertreden, Charles. Daar kunnen we dan nog wat napraten over onze zoo gelukkig geslaagde onderneming! Roep de honden maar eens, dan mogen zij mede!

— Uitstekend! Maar vertel me eerst nog even

of de politie eenig spoor meent te hebben?

— Wel tien, als we den reporter mogen gelooven!

— Maar het goede?

— Het goede hebben ze niet en zullen ze ook niet vinden, beste Charles, hernam Raffles lachend, terwijl hij het blad opvouwde en in zijn zak stak.

Charles ging het vertrek uit en haalde de beide schoone honden Sultan en Wotan uit de werk-kamer.

De dieren volgden hem met vroolijk geblaf, daar zij wel wisten, dat zij nu in volle vrijheid zouden mogen ravotten.

Raffles was reeds de trap afgedaald en stond voor de deur die naar den uitgestreken tuin leidde.

— Het is een heerlijke dag, Charles, zeide hij. toen zijn secretaris met de honden kwam aanloopen, die dadelijk vol vreugde tegen hun meester opsprongen.

— Buitengewoon, beaamde Charles, die met welgevallen de zuivere voorjaarslucht opsnoof.

— Nergens is de lente zoo zoet, zoo ijl als de sluier van een teedere bruid, zoo zilverachtig, als in dit land! Zie toch eens, het is of er een gouden mist daar tusschen de boomen hangt!

— Je dichterlijke vergelijking is volmaakt juist, zeide Charles, vol verrukking voortschrijdende te midden van de ontluikende heesters en de zich ontplooiende bloemen, dit het park versierden.

Bloemen en dieren waren de eenige vrienden van Raffles, had deze wel eens in een zijner melancholieke buien verzekerd, en hij koesterde dan ook een waren hartstocht voor zijn bloemen en planten, zoowel als voor zijn paarden en honden.

De twee vrienden liepen nog eenigen tijd zwijgend voort, toen Raffles eensklaps stilstond en naar de beide honden wees, die snuffelend

en grommend langs het kiezelpad liepen, dat van de villa naar het hek aan de stille straat naast het park voerde.

— Wat scheelt de honden toch? riep Raffles uit. Zij schijnen niet in hun humeur te zijn, en daareven draafden zij als dwazen langs de paden!

— Het is alsof zij iets zoeken, merkte Charles op.

— Of iets gevonden hebben, zeide Raffles op eigenaardigen toon, terwijl zich op zijn gelaat weder dezelfde trek vertoonde, dien Charles er reeds den vorigen avond op had waargenomen, toen zij zich verkleedden voor hun nachtelijken tocht.

— Wat zouden zij dan wel gevonden hebben? vroeg Charles, terwijl hij zijn meester onderzoekend aanzag.

— Wel, een of ander spoor! Bijvoorbeeld het spoor van den man of de mannen, die gisteren de opmerkzaamheid van de honden hebben getrokken. Ik moet er het mijne van hebben!

De twee vrienden liepen naar de plek waar de twee honden druk aan het snuffelen waren en Raffles bukte zich en onderzocht met de grootste aandacht den bodem.

Na eenigen tijd richtte hij zich weder op en zeide op ernstigen toon:

— Mijn voorgevoelens schijnen zich toch niet bedrogen te hebben, Charles! Ik vind hier voetstappen in den weeten grond en vooral die op den grasrand, die er duidelijk op wijzen, dat hier lieden hebben geloopt, die er prijs op stelden zoo zacht mogelijk te naderen! Zie maar, zij hebben het kiezelpad zorgvuldig vermeden en bijna voortdurend op den grasband geloopt! Wil je nu nog zeggen, dat ik aan hersenschimmen lijd?

— Inderdaad, zeide Charles nadenkend, ik begin nu ook te gelooven, dat er iets tegen ons in het schild wordt gevoerd, waarvoor wij op onze hoede moeten zijn! In het park komt nooit iemand anders dan wij en Gaston, om er de honden wat te laten stoeien, en die voetstappen zijn noch van ons, noch van je kamerbediende!

— Ik ben blij, dat je dat nu ook inziet! riep Raffles uit, terwijl beiden hun weg naar het hek voortzetten.

Plotseling bukte Raffles zich opnieuw en raapte iets van het pad op, vlak bij het hek.

— Ik wist het wel! riep hij uit.

— Wat heb je daar gevonden? vroeg Charles terwijl hij naderbij kwam.

— Een eindje sigaret, precies zooals ik er gisteren een in de speelzaal van de club heb opgeraapt!

— Het Mexicaansche sigaartje?

— Ja! En wie rookt die?

— De Spaansche graaf en zijn vriend de Baron!

— Wie vergiste zich in de kleederen?

— De Spaansche graaf!

— Van wie zouden de schreden geweest zijn, die ik gister nacht even goed als jij achter ons vernomen heb!

— Alweder van den Spaanschen graaf!

— Ik zie dat we het eens zijn. Welnu, ik zweer je, dat we nog vandaag zekerheid moeten hebben! Wie weet, welke combinaties die kerels gemaakt hebben, die hen er toe zullen brengen de waarheid te ontdekken! En je weet, wat dat voor mij zou beteekenen!

— Ik weet het!

— Laten we eens terugloopen en eens zien of we nog meer kunnen ontdekken, ofschoon ik voor mij al meer dan genoeg weet!

Zij liepen snel naar de villa en hadden een veertigtal schreden afgelegd, toen Raffles uitriep:

— Als er nog een bewijs noodig was, dan zou dat voldoende zijn!

Hij wees naar den muur, waarlangs de wilde wingerd was opgeleid.

Charles keek omhoog en zag dat de wilde wingerd op verscheidene plaatsen vernield was, zoodat er geen twijfel aan kon bestaan, of iemand was daarlangs naar boven geklauterd.

— Ga maar mee, Charles! riep Raffles opgewonden. Wij behoeven geen tijd meer te verliezen met nog meer te gaan onderzoeken! Het is zoo duidelijk als de dag, dat de twee zoogenaamde Spaansche edellieden achterdocht hebben gekregen en ons bespied hebben, terwijl wij bezig waren ons te vermommen.

Charles knikte, zonder zijn meester te antwoorden.

Beiden gingen het huis binnen en begaven zich naar de studeerkamer van Raffles.

— Zou er al iemand op de club zijn? vroeg de eerste, terwijl hij zich in een stoel wierp.

— Dat is heel onwaarschijnlijk, op dit uur.

— Dus de twee schurken van Mexicanen zullen er ook wel niet zijn!

— Reken daar maar niet op!

Raffles vloog weer overeind en begon de kamer op en neer te loopen als een tijger in zijn kooi.

Charles volgde zijn bewegingen met bange vrees.

Nog nooit had hij zijn meester in zulk een toestand gezien!

Een diepe rimpel liep dwars over zijn hoog voorhoofd, en zijn oogen gloeiden van een inwendig vuur, dat niet veel goeds voor zijn vijanden voorspelde.

Een wreede trek, dien Charles er nog nooit gezien had, groef zich om zijn smalle lippen, en zijn neusvleugels trilden krampachtig.

Zijn gelaat was zeer bleek en vertoonde alle sporen eener hevige opwindung.

En sissend klonk zijn stem, toen hij voor Charles stilstond en zeide:

— Charles! Mijn geheele leven steunt op het bewaren van mijn geheim! Ik weet niet, wat die twee schurken vermoeden of wat zij maar raden! Maar wat ik wèl weet, dat is, dat zij den langsten tijd geleefd hebben, als zij inderdaad mijn waren naam hebben ontdekt!

De vreeselijke blik, die met deze woorden gepaard ging, liet Charles geen twijfel of zij waren even zooveel eeden, die zijn meester zelfs ten koste van zijn leven zou houden!

Aarzelend merkte de secretaris van den Grooten Onbekende op:

— Maar het is juist nog geheel onzeker, of zij de waarheid weten! Al hebben zij ons bespionneerd, daarom behoeven zij nog niet dadelijk de gevolgtrekking te maken, dat jij en Raffles een en dezelfde persoon zijn!

— Dat is ook zoo! Ik weet het niet zeker... en juist die onzekerheid martelt mij zoo!

Weer begon Raffles met groote passen het vertrek op en neer te loopen.

— Maar ik smeeek je, Edward, blijf toch kalm tot je ontdekt hebt wat zij niet en wat zij wel weten, zeide Charles op overredenden toon. Jij met je verbazende schranderheid moet toch weten uit te vinden, hoever hun wetenschap reikt!

De trekken van Raffles ontspanden zich.

— Je hebt gelijk! riep hij uit. Die opwindung dient tot niets en kan mij alleen maar schaden! Kom, wij zullen ons aankleeden en een lange wandeling gaan maken! Dat zal mij verfrischen en mijn gedachten op iets anders brengen! Maar vanavond gaan wij naar de club!

— Je zult toch geen onvoorzichtigheid begaan?

— Wees maar niet bang! Als ik de zekerheid krijg, dat zij alles weten, dan zal ik hen zoo grof beleedigen, dat een duel onvermijdelijk is! Het noodlot moet dan maar uitmaken of mijn uur geslagen heeft!

Charles keek zijn meester verschrikt aan.

— Dat meen je toch niet, Edward, dat je met die bandieten den degen zoudt willen kruisen?

— Er is hier geen sprake van willen, maar van moeten, vergeet dat vooral niet! Het gaat hier om mijn bestaan, en dan kan ik in de middelen om dat bestaan te redden niet al te kieskeurig zijn! En nog liever een eerlijken strijd op leven en dood dan de kans dat ik onverhoeds door de werktuigen van het „Openbaar Gezag” word overvallen en mijn leven ellendig eindig op de galeien! Neen, vanavond moet mijn lot beslist worden! Ik kan die onzekerheid niet dulden!

Charles zweeg.

Hij wist dat het geen nut zou hebben, te trachten zijn meester in dergelijke dingen tot andere gedachten te brengen.

Hij verliet het vertrek, teneinde zich te gaan

aankleeden en eenige oogenblikken later hadden de beide vrienden hun wandeling aangevangen.

Des avonds om een uur of elf was het zeer druk in de Windsor Club.

In de conversatiezaal zaten een veertigtal leden bij elkaar, in druk gesprek verdiept over de inbraak, die den afgelopen nacht had plaats gehad.

— Ik kan mij niet begrijpen, zeide de hertog van Buckingham, terwijl hij zijn reusachtige monocle in zijn rechteroog klemde, dat onze hoofdinspecteur van politie de schurken nog niet in handen heeft kunnen krijgen.

— Misschien zijn die lieden nog snuggerder geweest dan zelfs de heer Baxter, zeide Raffles, die in een hoek bij het houtvuur zat, niet ver van de twee Mexicanen, terwijl Charles naast hem had plaats genomen.

— Alles goed en wel, Mylord! riep de hertog uit, maar dat moest in een wereldstad als Londen niet kunnen voorkomen! Als men zoo maar in de huizen der fatsoenlijke menschen kan inbreken, dan vraag ik mij af, waartoe onze politie dient en waarom wij er jaarlijks eenige millioenen ponden sterling aan ten koste leggen!

— Och, het geld moet toch ergens aan worden uitgegeven, zeide Raffles onverschillig.

— Ik kan uw opvatting niet deelen, mylord, zeide de hertog met zijn gemaakte keelstem. En gij zoudt wel anders praten, als de boeven u eens met een bezoek vereeren!

— Daar ben ik niet bang voor, waarde hertog, hernam Raffles. Ik heb een paar uitstekende honden, die niet zouden nalaten iederen ongewenschten indringer naar de andere wereld te helpen, en die mij bij het minste onraad zouden waarschuwen.

Terwijl hij dit zeide, wierp hij een snellen blik in de richting van de plaats, waar de twee Mexicanen zaten, en verraste nog juist den spottenden blik, dien de beide schurken met elkander wisselden.

— Honden zijn goed, zoolang men hen niet vergiftigt, zooals met den bloedhond van Davidson is gebeurd, meende een der andere leden.

— O, maar dan zouden mijn revolvers toch nog dienst kunnen doen, meende Raffles.

— Een goede electrische installatie kan ook uitstekende diensten bewijzen, zoo mengde zich Fernande Diaz nu in het gesprek.

— Als zij ten minste niet weigert, hernam Raffles,

— Ik verzeker u dat de mijne, die ik zelf heb uitgevonden, nooit weigert, verklaarde Diaz, terwijl hij Raffles scherp aankeek.

— Het is mogelijk, graaf, zeide Raffles, terwilt hij opstond en zich naar de speelzaal wendde. Wijl gij mij het genoeg gunnen van een

partij whist? zoo vervolgde hij, zich tot den Mexikaan wendend.

— Met het grootste plezier, Mylord, antwoordde Diaz, een snellen blik met zijn makker wisselend, die echter aan Raffles niet was ontgaan.

Beiden begaven zich naar de speelzaal, en Charles slenterde langzaam achter hen aan, als voortgedreven door een gevoel, waarvan hij zich geen rekenschap wist te geven, maar dat hem dwong in de nabijheid van zijn meester te blijven.

Toen zij in de nog niet zeer druk bezette speelzaal aan een der tafeltjes gezeten waren, begon Diaz opnieuw, terwijl hij de kaarten mengde:

— Gij twijfeltet daareven aan de bruikbaarheid van mijn electrisch toestel tot afwering van dieven en inbrekers, mylord, en toch verzekert u, dat als gij het maar eens hadt gezien, met mij van oordeel zoudt zijn, dat men zich geen deugdelijker inrichting kan wenschen! Het werkt volkomen geruischloos en zeker, en de heeren inbrekers die mijn huis met een bezoek vereeren, verlaten het niet als ik het hun niet veroorloof!

Raffles wierp een snellen blik op Charles, die tegenover hem zat.

— Gij maakt mij werkelijk nieuwsgierig, graaf, zeide hij toen.

— Niets belet u, die nieuwsgierigheid te bevredigen door mij met 'n bezoek te verheugen, hernam Diaz, terwijl hij Raffles een loerenden blik toewierp.

— Maar dat zal ik zeer gaarne doen, graaf! riep Raffles opgewekt uit. Ik heb altijd zeer veel belang in dergelijke inrichtingen gesteld, en zou uwe uitvinding gaarne eens in oogenschouw nemen!

Charles, die dit gesprek met stijgende onrust had aangehoord, had het wel uit willen schreeuwen, dat zijn meester zijn verderf tegemoet ging, maar een vluchtige blik van dezen was voldoende om hem het zwijgen op te leggen.

De oogen van den Mexikaan waren begonnen te schitteren als die van een tijger, toen hij zag dat zijn plan zou slagen.

— Wanneer zou het u dan voegen, mylord? vroeg hij op hoffelijken toon.

— Maar zoo spoedig als gij zelf wilt, antwoordde deze. Ik moet een dezer dagen op reis en daar ik niet weet of gij lang te Londen denkt te blijven, zou ik u wel willen voorstellen mijn bezoek op morgenavond vast te stellen!

— Maar dat treft uitstekend! riep de Mexikaan uit. Mijn vriend de Baron en ik waren ook van plan Londen dezer dagen weder te verlaten, teneinde naar de Rivièra te vertrekken. Het zal ons dus een feest zijn, indien gij morgenavond wilt komen!

— Ah! Gij schijnt dus met uwen vriend samen te wonen? vroeg Raffles beleefd.

— Ja! Wij zijn onafscheidelijke vrienden en betrekken steeds hetzelfde hotel of pension. Hier te Londen echter bewonen wij een klein huis, dat wij zelven gemeubeld hebben naar onzen eigen smaak, en waar wij weder denken terug te keeren, zoodra de zomer in het land is!

— Waar is uw woning gelegen?

— In de Dickensstraat!

— Die moogt gij mij dan wel wat nader omschrijven, anders vrees ik dat mijn chauffeur haar niet zal weten te vinden!

Diaz scheen te schrikken.

Hij verschoot van kleur en zeide haastig:

— O, maar gij moogt volstrekt niet de moeite nemen, uw eigen auto te gebruiken! Ik vraag u verlof, u de onze te mogen zenden! De chauffeur kent den weg voortreffelijk en zal u zonder eenig oponthoud naar onze woning rijden!

— Maar mijn waarde graaf, gij overstelpt mij! riep Raffles vroolijk uit. Ik gevoel mij zeer vereerd door uw aanbod en zal het gaarne aanvaarden.

Diaz wierp een bliksemsnellen blik op zijn medeplichtige, die zijn partner was bij het spel, maar alweder niet snel genoeg of Raffles had hem opgevangen.

— Het blijft dus afgesproken — gij wordt met onze eigen auto afgehaald omstreeks negen uur, als u dat voegt. En met het grootste genoegen zullen wij u weder met dezelfde auto naar uw huis laten rijden!

— O, dan zal ik haar wel niet meer noodig hebben, riep Raffles uit op een toon, waarvan alleen Charles de ware beteekenis niet zonder sidderen begreep.

— Ik verwacht dus uwen chauffeur, zoo vervolgde Raffles en vertrouw mij geheel aan zijn leiding toe. Maar daar zou ik bijna iets vergeten! Mijn secretaris, de heer Brand, is bijzonder gesteld op de bezichtiging van alle electrische installaties — en daarom verzoek ik u om de eer, hem mede te mogen brengen! Tenminste — als hij er zelf plezier in heeft!

— Hoe kunt u dat vragen, Mylord! riep Charles haastig uit. Natuurlijk zal ik niets liever doen dan u vergezellen, als de heeren er althans niets op tegen hebben!

De gelaatstrekken van de twee bandieten hadden zich een ondeelbaar oogenblik vertrokken, maar dadelijk hernamen zij hun uitdrukking van zoetelijke vriendelijkheid.

— Niets zal ons aangener zijn, hernam Diaz, den secretaris hoffelijk toeknikkend. Dan komt gij dus met uwen meester mede!

— Zeer gaarne, zeide Charles, die de grootste moeite had zijn bedaardheid te bewaren.

Het spel ging nu geregeld door en een uur later namen de twee Mexicanen afscheid, met de belofte dat de auto precies op tijd voor zou komen.

Toen zij de speelzaal verlaten hadden, zeide Raffles, na hen eenige oogenblikken te hebben nagekeken:

— Wel, Charles, wat zeg je wel van onze twee meesterschurken?

— Wat zou ik er van zeggen, Edward? Ik kan mij niet begrijpen, hoe je aan hun uitnoodiging gevolg kunt geven!

— En waarom zou ik niet? vroeg Raffles kalm.

— Maar jij begrijpt toch even goed als ik, dat het hun er om te doen is je identiteit te weten te komen!

— Dat is mogelijk, maar het is zeker niet alles! Hoe dan ook, als zij mij daartoe in hun huis willen lokken, dan blijkt er duidelijk uit, dat zij er niet het flauwste vermoeden van hebben, dat wij achter hun spionneering zijn gekomen! In het tegenovergestelde geval zouden zij wel wijzer zijn, daar zij dan moesten begrijpen, dat ik wel zou oppassen, iets bij mij te dragen, waaruit die identiteit zou blijken! Wij zijn dus in de meerderheid, want wij hebben hen doorzien en dat weten zij niet! De man die wéét, is altijd verre de meerdere van den man die niet weet!

— Alles goed en wel, maar als ze je eens gingen.... martelen om je je geheim af te persen!

— Ho ho! We zijn toch niet meer in de dui-

tere middeleeuwen, beste Charles! En dan, tegen zoodanige pogingen ben ik niet geheel en al ongewapend! Ik beschik gelukkig over een tamelijke lichaamskracht, en twee goede revolvers, op tijd te voorschijn gehaald, bewijzen soms uitstekende diensten!

— Maar waartoe je eigenlijk aan dat gevaar blootgesteld? riep Charles uit.

— Waartoe? vroeg Raffles. Begrijp je dat niet? Eenvoudig, omdat het de eenige manier is, om er achter te komen, wat en hoeveel de schobbejakken van ons weten! Geen schönere gelegenheid om de zaak nu maar eens en voor al af te handelen! Ik kan toch op je rekenen?

— Dat weet je wel! antwoordde Charles ernstig. Je kunt op me bouwen als op een muur, en ik zeide dit alles alleen uit vrees voor jou!

— Dat weet ik, dat weet ik, zeide Raffles, terwijl hij zijn vriend de hand toestak en de zijne met warmte drukte. En ik begeef me in dit gevaar omdat ik het gevoel heb, dat dit het eenige middel is, om ons uit een nog veel grooter, een doodelijk gevaar te redden! Mochten de twee schurken mijn geheim ontdekt hebben, dan zal dat spoedig genoeg blijken, en dan wee hun! Ik zal zonder erbarmen zijn!

Charles zag aan het onheilspellend fonkelen van Raffles' oogen, dat hij den volgenden avond niet met zich zou laten spotten!

HOOFDSTUK VI.

DE HINDERLAAG.

Den volgenden dag, om acht uur in den avond, waren Raffles en Charles bezig, hun rok-kostuum aan te trekken, zonder welk geen enkel Engelschman van eenigen stand het zou wagen des avonds een bezoek af te leggen.

Zij hadden met groote zorgvuldigheid hun revolver nagezien, die nu in hun achterzak stak.

— Er is zeker geen sprake van dat ik je van je besluit kan terugbrengen? vroeg Charles, die den geheelen dag onder een angstig voorgevoel had geleden.

— Probeer het maar niet eens, antwoordde Raffles lachend. Het zou je niets helpen! Gisteren was ik onrustig en beefde ik als een juffershondje, nu ben ik daar overheen en schaam ik me, dat ik een oogenblik aan die zwakheid heb kunnen toegeven!

— Maar het is me nog altijd een raadsel, wat die schurken er aan hebben als ze weten dat Lord Aberdeen, Raffles is!

— Maar Charles! riep Raffles op verwijtenden

toon uit. Hoe heb ik het nu met je? Dat lijkt me toch nog al heel eenvoudig! Als ze dat weten, kunnen ze twee dingen doen: Of ze kunnen eischen dat ik hen opneem in mijn kleine inbrekerszaak, of ze kunnen me dreigen, dat ze mijn geheim aan de groote klok zullen hangen als ik niet afdok!

— Maar als dat zoo is, dan zou je er immers af zijn met een flinke afkooksom?

— Denk je dat? En als ze telkens weerom komen? En ik zou me moeten blootstellen aan het gevaar, dat een dier bandieten in een oogenblik van dronkenschap of woede mijn geheim uitschreeuwt, het geheim dat niemand, versta je, niemand ooit te weten mag komen? Kom, ik wilde je wel verstandiger hebben.

Charles zweeg.

Hij begreep dat er waarheid lag in de opmerking die zijn meester zoo even gemaakt had.

Na een half uur waren beiden geheel aangekleed, en gereed om te vertrekken.

Precies op den afgesproken tijd hoorden zij een auto voor de deur stilhouden.

— Onze vrienden zijn punctueel, dat moet men toegeven, zeide Raffles, terwijl hij zijn regenmantel omsloeg en zijn hoed opzette.

— Voor we weggaan nog een opmerking: moeten de schurken niet bevreesd zijn dat het uitkomt, dat wij hedenavond naar hen zijn toegestaan?

— Om te beginnen hebben zij alle moeite gedaan om dat zoo weinig mogelijk ruchtbaar te maken! Zij hebben ons uitgenoodigd, terwijl wij alleen met hen waren, en het speelt hun blijkbaar genoeg, dat jij me geen oogenblik alleen liet! Dan hebben zij er voor gezorgd, dat ook mijn chauffeur er niets van te weten krijgt! En ten slotte, als zij iets kwaads in den zin hebben, dan zijn zij al lang over de grens, en voor goed verdwenen voor men onze verdwijning opmerkt!

— Je spreekt er luchtig over!

— Omdat ik nu het gevaar ken! Dat geeft me altijd een groot gevoel van zekerheid!

— Als er zich maar niets voordoet waarop zelfs jij niet gerekend had!

— Dat is natuurlijk mogelijk! Maar twee krachtige mannen als wij zijn maar niet als een strootje uit den weg te ruimen! En nu voorwaarts, daar belt de chauffeur al! Ik ben vol strijdlust, en ik heb mij nog nooit zoo opgewekt gevoeld!

Charles keek zijn meester even aan, en zag dat hij niets dan de waarheid zeide. Zijn oogen schitterden, en zijn gelaat had een bloos van opwinding en gezondheid.

Op dat oogenblik trad Gaston, de grijze kamerbediende van Raffles, binnen met de boodschap, dat er een auto voor de deur stond, en dat de heeren gewacht werden.

— Wij komen, Gaston, zeide Raffles, terwijl hij zijn witte handschoenen aantrok. Wat ik zeggen wil, als wij om elf uur vannacht niet terug mochten zijn, loop dan naar de politie, vooral niet naar Baxter, maar naar Sullivan, den pas aangestelden rechercheur, en zeg hem dat er iets is overkomen aan een zijner vrienden, met wien hij onlangs een kwestie in Noorwegen had! Hij moet dan maar eens onderzoek doen naar een klein huis in Dickensstraat, dat bewoond wordt door Graaf di Martigos en Baron de los Burgas! Adieu, beste Gaston!

En voor de verbaasde bediende nog iets had kunnen vragen, waren de twee vrienden de deur uitgegaan en traden zij op de groote auto toe, die voor het trottoir stond te wachten, terwijl de chauffeur er naast stond met de pet in de hand.

— Je weet zeker wel, waar je ons moet heenbrengen, goede vriend? vroeg Raffles.

— Jawel, mijnheer, antwoordde de man beleefd.

— Goed zoo! Vooruit dan maar!

Zij stegen in en de chauffeur klapte het portier dicht en nam achter het stuurwiel plaats.

De auto kwam in beweging en reed snel door de straten van Londen, die op dit oogenblik, waarop de schouwburgen aangingen, zeer druk waren.

— Onze vrienden doen alles maar heel alleen af, merk ik, zeide Raffles toen zij wegreden.

— Hoe weet je dat? vroeg Charles.

— Omdat de chauffeur Graaf di Martigos heet!

— Wat zeg je daar?

— Ik ben er zeker van, ondanks den zwarten baard, dien hij heeft omgehangen. Wil je wel gelooven, dat ik me hoe langer hoe zekerder ga gevoelen? Uit alles blijkt, dat zij maar met hun beiden zijn en geen helpers hebben! En ik zou wel eens willen zien dat twee mannen als wij het niet zouden kunnen opnemen tegen twee schurken als die beide Mexicanen, die, tusschen haakjes, waarschijnlijk al heel wat op hun kerfstok hebben, en hun land niet vrijwillig zullen hebben verlaten.

— Dat geloof ik ook niet! Zij geven zich alle moeite om op gentlemen te gelijken, maar voor een opmerkzaam toeschouwer komt hun ware aard al spoedig aan het licht.

Raffles antwoordde met een toestemmend knikje, terwijl hij genoegelijk aan zijn sigaret trok.

— Heb je al gemerkt, dat deze auto geen eigen spul is, maar een gehuurde wagen?

— Neen, ik had er nog niet op gelet!

— Het is aan verschillende dingen duidelijk te zien. Ik zou wel eens willen weten, waarvoor die bandieten mij eigenlijk aanzien! Als zij werkelijk weten dat ik Raffles ben, hoe komen zij dan zoo dom te gelooven, dat ik al hun kunstjes niet gemakkelijk doorzie?

— Er is maar één verklaring voor, Edward! Het zijn vreemdelingen in Jeruzalem!! Zij zullen in hun land wel eens van Raffles hebben hooren spreken, maar waartoe die man in staat is... dat weten zij niet!

Intusschen was de auto in snelle vaart door de voornaamste straten van de City van Londen gereden, tot zij na een half uur ongeveer stilhield in een tamelijk breede straat in een der voorsteden, die met kleine villa's bebouwd was.

Raffles wierp een snellen blik uit het portier.

— Een nieuwe en heel stille straat, Charles! fluisterde hij. Oppassen zal de boodschap zijn!

Voor Charles kon antwoorden, was de gewaande chauffeur van den bok gesprongen en had het portier geopend.

— Wij zijn op de plaats van bestemming, mijnheer, zeide de man, terwijl hij beleefd aan zijn pet tikte.

— Ik dank je, goede vriend, zeide Raffles, en

ik maak je mijn compliment over de keurige wijze, waarop je je uitdrukt!

De chauffeur wierp een wantrouwend blik op den bezoeker en belde daarna aan.

Bijna onmiddellijk werd de deur open gedaan.

Raffles stootte Charles onder het loopen aan, en deze knikte met een gebaar van begripen terug.

Toen zij de deur genaderd waren, zagen zij dat baron Penha in hoogst eigen persoon was verschenen om zijn bezoekers te verwelkomen.

De Mexikaan stond te buigen als een knipmes en ontving hen met de woorden:

— Ik vraag u duizendmaal verschooning, Mylord, dat ik verplicht ben u zelf de deur te openen! Maar mijn kamerbediende heeft mij vanochtend in den steek gelaten. De kerel zond mij een briefje met de mededeeling, dat hij ernstig ziek was. Verbeeldt u eens, een zieke kamerbediende!

— Het is haast ongelooflijk van onbeschaamdheid, antwoordde Raffles met een effen gezicht. Als ik u was, zond ik den rekel onmiddellijk uit mijn dienst!

— Gij geeft mij daar een goeden raad, dien ik stellig zal opvolgen! En doe mij nu de eer aan, binnen te treden, mijne heeren!

De beide vrienden traden binnen.

Zij bevonden zich in een vrij breede gang, die helder verlicht was met een elektrische lamp.

Aan weerszijden bevonden zich verscheiden deuren, en aan het einde voerde een glasdeur blijkbaar naar den tuin.

Een fraaie wenteltrap leidde naar de eerste verdieping.

Raffles had dit alles in minder dan tien seconden gezien en zoo nauwkeurig in zijn geheugen geprent, als had hij hier jaren zelf gewoond.

— Gij zult mijn vriend, graaf di Martigos, nog eenige minuten moeten verontschuldigen, zeide Diaz, terwijl Raffles en Charles hun goed ophingen aan den kapstok, die zich in de gang bevond. Hij schrijft aan mijn schrijftafel even een brief, die geen uitstel kon velen.

— Ik hoop, dat hij ons niet al te lang op zijn aangenaam gezelschap zal laten wachten, zeide Raffles hoffelijk. Maar nu wij nog in de gang zijn, moet gij ons toch eerst het electrisch toestel laten zien, dat gij ongetwijfeld aan de voordeur hebt aangebracht.

— En daar niet alleen, Mylord, antwoordde de Mexikaan. Maar gij hebt gelijk, en nu we toch hier zijn, kan ik u mijn uitvinding aan de voordeur wel vast toonen.

Hij liep naar de mat, die voor de deur lag, en lichtte die op.

Nu werd een plank zichtbaar, die de geheele breedte van de gang innam, zoodat iemand, die de deur gepasseerd was, onvermijdelijk op de plank moest trappen, als hij de gang inliep.

Diaz begaf zich nu naar het einde van de gang

en trok daar een kleine hefboom over, die zich vlak bij de tuindeur bevond, waarna hij weder naar de voordeur terug keerde.

— Nu heb ik de inrichting ingeschakeld, zooals ik het iederen avond doe, alvorens mijn slaapkamer op te zoeken, zeide hij. Gij kunt u nu zelf overtuigen wat er zou gebeuren, als een ongewenschte bezoeker des nachts door de voordeur binnenkomende, over die plank zou loopen.

Met deze woorden ging hij even op den beweeglijken vloer staan, en onmiddellijk liet zich een oorverdoovend gebel hooren, dat door het geheele huis te vernemen was. Dit geluid hield aan, ook toen Diaz zijn voet weder van de plank had afgenomen, en hield niet eerder op, dan toen hij den hefboom weder op zijn plaats had gesteld.

— Het is werkelijk een voortreffelijke inrichting, zeide Raffles vol bewondering, maar toch zou zij haar doel missen als de inbreker bijvoorbeeld eens op de hoogte was van de aanwezigheid van de beweeglijke plank, en er overheen sprong!

— Mylord, de man die over een plank van anderhalven meter breedte kan springen zonder aanloop, is een athleet, dien men zelfs in uw land weinig zal aantreffen. En zooals ik u reeds gezegd heb, deze inrichting is lang niet de eenige, en de dieven zouden op hun weg door mijn huis nog verscheidene vallen en klemmen van dezelfde soort aandoen! Ik geloof desnoods, dat men de val bij de deur te boven komt, als men wat wantrouwend is uitgevallen, maar dat men al mijn wolfskuilen zou weten te ontgaan, dat wil er bij mij niet in!

Op dat oogenblik liet de stem van baron Penha zich hooren, die de trap afkwam en met uitgestoken handen op de bezoekers toetrad.

— Gij hebt er goed aan gedaan, uw woord te houden, Mylord, zeide hij op suikerzoeten toon. Heeft mijn vriend u zijn verwonderlijke uitvinding bij de voordeur reeds laten zien?

— Ja, baron, en ik moet zeggen, dat ik vol bewondering ben voor zijn vindingrijkheid!

— O, gij zult nog veel meer bewonderen, hernam de baron. Volg den graaf maar, heeren!

Raffles en Charles gingen de beide mannen na, die hen door de gang naar een vertrek brachten, dat blijkbaar aan den tuin grensde, en dat eveneens helder verlicht was.

Gedurende al dien tijd had Charles nog geen woord gezegd.

Een onverklaarbaar gevoel van ontzetting, waarvan hij zich geen rekenschap wist te geven, snoerde hem de keel dicht.

Hij loerde naar alle zijden, als verwachtte hij ieder oogenblik een aantal gewapende bandieten uit een of anderen hoek te zien komen, om zich op hun slachtoffers te werpen.

Niets beviel hem in dit huis: de ligging niet,

de inrichting niet, de afwezigheid van bedienden niet, en bovenal het uiterlijk van de twee mannen niet, die hen hadden ontvangen, en wier kruiperige beleefdheid en gluiperige blik niets goeds voorspelde.

En juist die vriendelijkheid, het schijnbaar ontbreken van ieder boos opzet, deed telkens een kille huivering over zijn rug loopen, terwijl hij toch zonder grootspraak kon zeggen, dat hij niet wist wat vrees was!

Hij besloot de twee kerels geen oogenblik uit het oog te verliezen, en op het eerste verdachte gebaar eenvoudig van zijn revolver gebruik te maken.

Allen traden nu de kamer binnen, die met overdadige en smakelooze weelde gemeubeld was.

— Ook hier, Mylord, heb ik een aardige uitvinding weten aan te brengen, die haar doel niet zou missen, als inbrekers het mochten wagen eens naar mijn kostbaarheden onderzoek te doen, zonder dat ik hun daartoe verlof had gegeven! Zooals gij ziet, bevinden zich onder de kleedjes voor het buffet met het kostbare tafelzilver eveneens bascule-planken, die bij de minste aanraking de luide klinkende bel in beweging brengen, van welker kracht gij u reeds hebt kunnen overtuigen!

— Ik moet zeggen dat gij op alle gebeurlijkheden geprepareerd zijt, zeide Raffles, terwijl hij de inrichting met het oog van een kenner bekeek.

— Op alle gebeurlijkheden, Mylord, hernam Diaz, met een blikken en op een toon, dien Charles opnieuw een huivering van afkeer bezorgden.

— En nu wilt gij mij wel de eer aandoen, ons naar de bovenverdieping te vergezellen, waar zich de slaapvertrekken bevinden, de bibliotheek en.... nog enkele andere kleine vertrekken!

Het was alsof Charles door een onzichtbaren geest gedrongen werd, het uit te schreeuwen, dat zij niet naar boven moesten gaan.... maar een blik op het kalme gelaat van zijn meester, waarop geen enkel spoor van ongerustheid te zien was, deed hem tot andere gedachten komen.

De vier mannen bestegen langzaam de trap, met een dikken, zachten looper bedekt.

Zij kwamen nu op een portaal, waarop een drietal deuren uitkwamen, en Diaz opende een dier deuren en noodigde zijn bezoekers met een vriendelijk gebaar om binnen te treden.

Allen gingen binnen.

Zij bevonden zich nu in een kamer, die als rook- en speelkamer was ingericht. Dikke gordijnen hingen voor de ramen en eveneens voor de deur.

Een gemakkelijke lederen sofa en eenige leunstoelen waren om een zware notenhouten tafel in het midden van het vertrek geschaard.

In tegenstelling met de andere vertrekken was dit vertrek slechts schemerachtig verlicht door een enkele electrische lamp, met een matglazen bol, die hoog aan de zoldering was bevestigd.

— Hier ziet gij mijn rookkamer, Mylord, en ik geloof te mogen zeggen, dat zij niet zonder smaak is ingericht, zelfs van Engelsch standpunt. Wees zoo goed plaats te nemen, dan zal ik wat meer licht maken, en u ook hier den dievenvanger laten zien, die al de andere verre achter zich laat!

Diaz wees op een der leunstoelen en Raffles nam plaats.

Charles echter bleef staan; door een onzegbaar voorgevoel gedreven.

De twee Mestiezen gingen op de sofa zitten, en Noches begon:

— Gij erkent dus dat mijn vriend graaf de Martigos zijn woning goed tegen ongewenschte bezoekers beveiligd heeft?

— Ik beken het volmondig, antwoordde Raffles, die het vertrek met de grootste aandacht beschouwd had, maar niets had kunnen ontdekken, dat hem ongerust zou moeten maken.

— Ik durf wel zeggen, Mylord, zoo vatte nu Diaz weder het woord op, dat gij uw eigen schoone villa niet zoo goed verdedigd hebt, en dat het aan inbrekers niet zoo moeilijk moet vallen, een kijkje in uw huis te nemen!

— Aan inbrekers niet en aan.... spionnen ook niet, antwoordde Raffles kalm, terwijl hij een sigaret uit zijn koker haalde en die opstak.

Zijn woorden hadden een uitwerking als een bliksemslag bij helderen hemel!

De twee bandieten wisselden een snellen blik, en de mond van Diaz vertrok krampachtig, toen hij hernam:

— Natuurlijk.... aan spionnen ook niet! Maar wie zou er nu belang bij hebben, af te loeren, wat er in uw huis voorvalt?

— Wel, bijvoorbeeld personen die voornemens zijn, als de gelegenheid gunstig is, later eens bij mij in te breken!

— En zou dat dan zoo gemakkelijk gaan? Gij zult er toch wel een paar goede, sterke honden op na houden, in het park, dat ik reeds heb kunnen bewonderen, toen ik er dezer dagen met mijn auto langs reed.

— Maar die honden zijn niet altijd in het park, hernam Raffles, wiens bedaardheid hem geen oogenblik verliet, ofschoon hij zeer goed de flikkering in de kleine, wreede oogen van zijn gastheeren had gezien. Soms zijn zij bijvoorbeeld bij mij in de kamer, en dan heeft iedere ondernemende spion volop gelegenheid, binnen te dringen en mijn doen en laten af te loeren!

— En hoe zouden zij dat dan wel moeten doen? vroeg Diaz, wiens oogen op onheilspellende wijze begonnen te glinsteren.

— Wel, dat is heel gemakkelijk, zeide Raffles terwijl zijn hand langzaam naar z'n zak afdaalde. Zij klimmen over het hek, waar dit aan de stille straat is gelegen, loopen zorgvuldig over den grasrand, teneinde geen leven te maken, klauteren tegen het latwerk op, die den wilden wingerd draagt, en loeren door een spleet van het gordijn, dat een slordige bediende niet geheel heeft gesloten, in mijn kamer....

Diaz rees langzaam van zijn stoel op.

Zijn oogen fonkelden als die van een tijger.

— Genoeg raadseltjes, John Raffles! Gij hebt ons geheim ontdekt en p o r D i o s, gij zult er berouw van hebben.

Hij greep bliksemsnel achter zich, naar den rand van de sofa waarop hij had gezeten.

Een helder metalen geluid deed zich hooren.

Raffles wilde naar zijn revolver grijpen!

Maar het was hem onmogelijk.... zijn armen waren onbeweeglijk tegen zijn lichaam gedrukt.

Hij wierp een blik omlaag....

En nu zag hij, waardoor hij zich niet kon verroeren!

De twee armen van den leunstoel hadden zich om zijn lichaam gesloten en met twee stalen banden hem weerloos gemaakt!

Charles slaakte een gebrul van woede toen hij zag, wat er was geschied en wierp zich op de twee schurken.

Een vreeselijke worsteling begon!

Charles was buitengewoon sterk, en de drie vechtenden rolden dan ook spoedig als een kluwen over den grond, hijgend en met stukgereten kleederen.

Nu eens lag Charles boven op een der Mexicanen, en beukte hem uit alle macht op het hoofd, dan weder lag hij onder en deden de beide bandieten al wat zij konden om hem machteloos te maken.

In de worsteling wist Charles een der stoelpooten te grijpen, en dien met een geweldige krachtsinspanning af te breken.

Hij zwaaide dit wapen als een bezetene om zich heen en even scheen het alsof de Mexicanen het onderspit zouden delven, toen een hunner zich uit alle macht tegen de beenen van Charles wierp, die door den schok het evenwicht verloor, en opnieuw op den grond stortte.

Zijn knots vloog hem daarbij uit de hand.

De twee bandieten vochten als wilde dieren, en het schuim stond hun op den mond.

Zij stieten in het Spaansch de afschuwelijkste vloeken uit, en schenen elkaar voortdurend op te hitsen.

Ruim een kwartier duurde deze ongelijke strijd.

Raffles moest hulpeloos toezien, ofschoon hij al het mogelijke deed om zich te bevrijden.

Het bleek hem nu, dat ook zijn enkels in twee stalen beugels waren gevat, die hij niet kon verbreken.

Met oogen, die uit hun kassen puilden, zag hij machteloos de worsteling aan, waarvan de afloop helaas niet twijfelachtig kon zijn.

Inderdaad, Charles' krachten begonnen hem te begeven.

Zijn greep werd zwakker, zijn spieren verloren hun veerkracht.

En door een bovenmenselijke poging slaagde Diaz er ten slotte in, het tafelkleed, dat hij van het blad gerukt had, als een strik om den hals van het slachtoffer te slaan.

Half gewurgd, moest Charles den strijd opgeven.

De twee schurken bonden hem stevig, en rezen toen hijgend en met zweet bedekt op.

— Ik moet zeggen, dat gij mij heel wat werk hebt gegeven, zeide Diaz, toen hij weder genoeg adem had, om te kunnen spreken. Die vervloekte Engelsche honden zijn alle bijzonder taai.

— Waarom hebt gij hem niet eenvoudig een kogel door den kop gejaagd! bromde Noches, met een blik van doodelijken haat op Charles, die aan handen en voeten gebonden op den grond lag, terwijl hij hem een schop in de lendenen gaf.

— Gij praat er gemakkelijk over, spotte Diaz. Is een schot niet te hooren en wilt gij mij de politie van Londen op het dek sturen, zoodat die ons dadelijk uitlevert? Neen, wij zullen ons gewoon middel toepassen, dat geen geraas maakt, en waardoor onze beide vrienden zullen verdwijnen als hadden zij nooit bestaan — tenminste als zij niet aan onze wenschen willen voldoen!

Een koud zweet begon op het voorhoofd van Raffles te parelen.

Hij besepte nu pas, dat hij in handen van een paar schurken was gevallen, die om een menschenleven niet het minste gaven!

En hij vervloekte zijn gedachteloosheid, die hem er toe gebracht had in dezen noodlottigen stoel plaats te nemen!

Een paar malen had hij getracht zijn hand naar den zak te brengen, waar hij zijn revolver gestoken had, maar hij bemerkte wel, dat dit geheel onmogelijk was.

Diaz wendde zich nu met een valschen glimlach op zijn bruin gelaat tot Raffles en zeide:

— En nu zullen wij eens praten, mijn waarde Raffles — want gij zult wel niet eens de moeite doen, te ontkennen, dat gij die gevreesde en nooit ontdekte Onbekende zijt, naar wien de politie van een half dozijn landen nu al jaren tevergeefs zoekt.

Als eenig antwoord wierp Raffles den spreker een verachtelijken blik toe, die dezen het bloed naar de wangen dreef.

— En tevens zult gij wel moeten toegeven, vriend John Raffles, dat er toch nog lieden zijn, voor wie uw geheim niet geheel ondoorzichtig

was! Maar stel u gerust! Uw hoedanigheid als Raffles boezemt mij, althans voor het oogeblik, geen belang in! Ik heb nu met u te maken in uwe kwaliteit als Lord Aberdeen, den schatrijken edelman, die in de hoogste kringen van Engeland verkeert, en die het geld met volle handen wegschenkt, al is het dan aan arme stakkers! Lord Aberdeen zal ongetwijfeld zijn chèquesboek wel bij zich hebben! Wij zullen er ons dadelijk van overtuigen!

Diaz trad op Raffles toe, opende met een snelle beweging diens rok, en haalde uit den binnenzak een boekje, dat hij met een triomfantelijk gebaar aan zijn medeplichtige liet zien.

— Kijk eens, Noches, riep hij uit. Dat zal je wel met de builen verzoenen, die je zooeven in de worsteling met dien hond daar hebt op-

gedaan! En nu zal ik u zeggen, Mylord, welke diensten mij dit kostelijke boekje zal bewijzen!

Hij keek zijn slachtoffer strak aan, alvorens hij vervolgde:

— Gij moet vóór alles wel beseffen, dat ik geen man van looze bedreigingen ben, maar onverbiddelijk ten uitvoer breng, wat ik mij heb voorgenomen! Maar alvorens ik u dat kan zeggen zal ik u naar een ander vertrekje moeten overbrengen, waarvan de inrichting u ongetwijfeld het nemen van uw besluit aanzienlijk zal vergemakkelijken!

Met deze woorden stond hij op en gaf zijn makker een wenk.

Beiden traden achter den stoel waarin Raffles was vastgeklonken, en rolden dien de kamer uit.

HOOFDSTUK VII.

DE KAMER DES DOODS.

De stoel stond op rollen en het viel den schurken gemakkelijk, hem voort te bewegen.

Raffles bemerkte dat men hem naar een vertrek reed, dat naast de kamer gelegen moest zijn, waar de twee Mexicanen hem hadden overvallen.

Hij had nu, wonderlijk genoeg, al zijn koelbloedigheid herkregen, en zich vast voorgenomen, zich tot het uiterste te verzetten, al moest het hem het leven kosten!

De bandieten rolden hem nu een klein vertrekje binnen, dat volstrekt geen meubels bezat, en waarvan de wanden geheel onbedekt waren.

Met een oogopslag had Raffles gezien dat het vertrek maar één deur had.

Maar een tweede blik deed hem een zonderling toestel ontwaren, waarvan hij de vreese-lijke beteekenis aanstonds zou begripen.

Het was een metalen bus, ongeveer drie decimeter hoog, vastgeklonken aan den vloer, die aan het onderende een soort kraan had, waaraan een koperdraad bevestigd was, die naar een wijzerplaat liep, welke in een hoek van het vertrek bijna tegen de zoldering was vastgemaakt.

Deze wijzerplaat had slechts een grooten wijzer, en de draad scheen aan dien wijzer te zijn bevestigd.

De metalen bus had een ronden vorm en zag er wel wat uit als een kleine waterdistilleer-ketel.

De vloer van het vertrek was onbedekt.

De twee Mexicanen rolden den stoel in een hoek van het kamertje, tegenover het zonder-

linge toestel, waarvan hij nu ongeveer drie meter verwijderd was, en hielden daar stil.

Daarop nam Diaz opnieuw het woord.

— En nu zal ik u eens zeggen wat wij van uw Lordschap verwachten! Gij bevindt u hier in een kamer, die men wel de kamer des doods zou kunnen noemen! Of zij dien naam verdient zal geheel van u afhangen! Dit vertrek is geheel hermetisch te sluiten en wij zullen niet eens de moeite nemen u te knevelen, want men zou zelfs uw luidste kreten niet vernemen! Mijn vriend Noches zal nu dit dikke touw nemen, en het aan de pooten van uw stoel bevestigen — ziezoo, dat is al gedaan! Vervolgens zal hij dat touw aan een ring in den muur bevestigen dien gij niet kunt zien omdat gij er met uw rug naar toe gekeerd zijt, maar die niettemin aanwezig is, daar wil ik wel een eed op doen! — Zoo, het touw is stevig aan den ring bevestigd. Naar uw lichaamsbouw te oordeelen, zijt gij een zeer krachtig man, maar het zal u toch onmogelijk zijn, u van uw plaats te bewegen.

Hij overtuigde zich zelf, dat het touw goed bevestigd was en vervolgde toen:

— Kijk nu eens naar uwe voeten!

Raffles wierp onwillekeurig een blik naar den grond.

Vlak voor zijn voeten zag hij een klein knopje, blijkbaar van een electriche schel.

— Dat knopje brengt een schel in beweging die in de rookkamer uitkomt, waar gij zooeven zulke, naar ik hoop, aangename oogeblikken hebt doorgebracht! Aanstonds zal u de beteekenis daarvan duidelijk worden! Nu het toestel,

dat gij daar ziet! Die bus, mijn waarde Raffles, bevat een buitengewoon doodelijk gas, dat zich door de kamer zal verspreiden een half uur precies nadat ik het uurwerk in beweging zal hebben gebracht, dat gij daarginds ziet! De groote wijzer staat op het half uur, zooals gij ziet. Welnu, als hij op het heel uur staat, zal hij den koperdraad hebben strak getrokken die aan de kraan van de bus bevestigd is! Gij begint zeker al eenig licht te zien? Zooveel te beter!

Diaz stiet een duivelsch lachje uit en vervolgde:

— Ik heb hier uw chèque-boek! Als gij binnen een half uur niet op dezen knop gedrukt hebt, en ons zodoende waarschuwt, dat vijftig duizend pond sterling u minder waard zijn dan uw leven, dan zal de strakgespannen draad de kraan openen — het gas zal de kamer binnestroomen — en aan de roemrijke loopbaan van John Raffles zal een roemloos einde bereid zijn! Gij hebt te kiezen of te deelen!

Even heerschte er stilte in de kamer des doods.

Raffles keek de twee Mexicanen beurtelings strak aan.

— Gij zijt de twee grootste schurken die ik nog ooit in mijn leven heb ontmoet — en ik kan u verzekeren, dat ik er al heel wat heb gestraft! Gij kent mij blijkbaar niet — ik weiger!

— Gij weigert! schreeuwde Diaz woedend. Gij zult sterven, als gij weigert! En ik verzeker u, dat ik geen looze bedreiging uit! Voor ontdekking behoef ik niet bevreesd te zijn, want wij verlaten dadelijk het land! En bedenk voorts wel, dat uw secretaris hetzelfde lot treft als u!

Raffles antwoordde niet.

Hij trok minachtend de schouders op, dat was alles!

— Zoo, gij zijt koppig, naar het schijnt, siste Diaz. Maar ik verzeker u, dat gij er aanstonds wel anders over zult denken! Nog nooit heeft een onzer slachtoffers langer dan twintig minuten volgehouden! Dan waarschuwde ons de bel, dat zij eieren voor hun geld kozen — en dat zult gij ook wel doen, als is het dan misschien pas op het allerlaatste oogenblik!

Met die woorden trad hij op het toestel toe en draaide aan een in den wand verborgen zwengel.

Dadelijk liet zich een snorrend geraas hooren.

Het noodlottige uurwerk was gaan loopen!

— Een half uur, Mylord, een half uur, bedenk het, zeide Diaz spottend. En hoop niet op het onmogelijke! Zelfs al zou het ondenkbare geschieden en gij zoudt er in slagen, den stoel van zijn plaats te krijgen, dan zoudt gij toch nooit uwe boeien kunnen verbreken! En met gebonden handen zult gij dien dikken koperdraad niet kunnen verbreken! Dat is nog niemand gelukt, en het zal ook u niet gelukken! Alleen met een vijl zou — wacht eens even!

zoo viel hij zich zelf in de rede. Gij zijt een sluwe vogel! Gij schijnt uw werktuigen altijd bij u te dragen! Uit overmaat van voorzichtigheid zal ik maar even uw zakken doorzoeken!

Haastig haalde hij de zakken van zijn slachtoffer uit.

De revolver stak hij grinnikend in zijn eigen zak. Toen riep hij zegevierend uit, terwijl hij een kleine vijl omhoog stak:

— Dat was een goede inval van mij! Ik had het moeten weten! En nu zijt gij machteloos, Mylord Raffles! Gij hebt nog acht-en-twintig minuten! Bedenk u niet te lang, want het zal u berouwen!

Met deze woorden verlieten de twee ellendingen het vertrek, en Raffles hoorde hoe zij de deur van buiten op slot draaiden.

Toen werd het stil.

Niets was hoorbaar dan het eentonig snorren van het noodlottig uurwerk.

Raffles keek naar den wijzer.

De zware stalen stang bewoog!

Weliswaar langzaam, maar hij bewoog!

De gevangene keek om zich heen.

Het vertrek was hermetisch afgesloten!

Toen trachtte hij het hoofd om te draaien en achter zich te zien.

Hij kon den knoop van het touw bij den achtersten stoelpoot zien benevens een eind van het touw zelf.

Het was ongeveer een centimeter dik.

En toch begreep Raffles, dat zijn leven er van afhing, dit touw te verbreken!

Hij bekeek den stoel. Hij was van zeer zwaar hout en de pooten rustten, zooals men weet, op rollen.

Daarna onderzocht Raffles de stalen stangen, die zijn armen en voeten vlak boven den enkel omkneld hielden. En spoedig bleek hem, dat hij reuzenkracht zou moeten bezitten om deze grijpers los te maken!

Hij strekte zijn voeten uit en bemerkte tot zijn vreugde, dat deze juist even den grond bereikten.

Een gelukkig denkbeeld was in zijn hoofd opgekomen!

Hij zette zich voorzichtig af en deed zoo den stoel tot vlak bij den wand terug rollen.

Daarna drukte hij de teenen opnieuw voor zich op den vloer, en deed op die wijze den stoel weder snel naar voren schuiven!

Het touw kraakte flauwtjes....

Opnieuw zette Raffles zich af.... opnieuw deed hij den stoel zoo snel als hij kon weer vooruit rollen!

Tien, twintig maal herhaalde hij dit met het geduld van een kat en de kracht van een man, die weet, dat hij nog twintig minuten te leven heeft, als hij niet slaagt!

Bij den twintigsten keer begon het touw te rafelen door den hevigen schok van het strak

trekken.... bij den vijf-en-twintigsten schok brak het!

En de stoel rolde plotseling zoover door, dat Raffles alle moeite had om hem vlak voor de helsche machine tot staan te brengen!

Tot zijn geluk was het zware meubel over den electrischen knop heengegleden zonder dat een der pooten hem geraakt had, evenmin als zijn voeten.

Raffles wierp een schuwen blik op de wijzerplaat.

Er waren twaalf minuten van de dertig verstreken.

Een koud zweet parelde op het voorhoofd van den gevangene.

Nog maar achttien minuten!

Wat zijn achttien minuten, als men zich uit de doodelijke omhelzing van dien stoel moest redden!

Moedeloos liet Raffles het hoofd op de borst zinken.

Maar terwijl hij dit deed, verhelderde plotseling zijn gelaat.

Een blik vol hoop schitterde in zijn oogen.

— Als ik daar bij kan, dan is alles misschien nog niet verloren, mompelde hij.

Hij zat nu dicht voor den draad, maar waagde het niet hem aan te raken in de houding waarin hij zich nu nog bevond, uit vrees, dat hij zelf de kraan zou opentrekken en zodoende zelf zijn dood zou veroorzaken door aan het giftige gas te vergunnen zich in het vertrek te verspreiden.

En daar zittende zag hij met ontzetting, hoe de koperen kraan langzaam maar zeker strak trok door de beweging van den zwaren wijzer boven zijn hoofd!

Hij begreep dat hij moest handelen, wilde hij niet een zekeren dood tegemoet gaan. Want hij dacht zelfs geen oogenblik aan den uitweg, die hem overbleef door op den eisch van zijn vijanden in te gaan!

Hij liet zich met inspanning van al zijn krachten langzaam voorover op zijn knieën glijden, zoodat de zware stoel met heel zijn gewicht op hem drukte en de stalen banden hem ondragelijke pijn deden.

Hij kon nu den koperen draad met de rechterhand vastgrijpen en zag nu ook dat hij van de kraan eerst evenwijdig met den vloer liep, vervolgens om een kleine katrol was gelegd, die in den muur geschroefd was, en vandaar recht naar boven, naar den noodlottigen wijzer liep, die met tergende regelmaat voortschreed.

Raffles begreep, dat, als hij er in slaagde deze katrol los te maken, de draad in een bocht zou komen te hangen, en dat de machtige wijzer hem dan niet meer zou kunnen dwingen, de kraan open te trekken, die den dood in het vertrek zou binnenlaten!

Hij greep eerst voorzichtig den draad vast,

de oogen steeds op de kraan gericht houdend.

Toen trok hij, terwijl de draad een afschuwelijke wonde in de palm van zijn hand sneed, met inspanning van al zijn krachten, en voor zoover zijn moeilijke houding en zijn gebonden armen het toelieten.

Te vergeefs!

De machtige stalen wijzer ging onverstoord verder op zijn vreeselijken weg!

Raffles beet zich op de lippen.

Hij keek op de wijzerplaat.

Nog veertien minuten!

Plotseling was het hem, alsof hij een zoetige, weeë lucht rook.

Met een ruk wendde hij het hoofd naar de metalen bus.

Een rauwe kreet ontwong zich aan zijn keel!

Door zijn pogingen om den draad los te rukken, had hij de kraan een weinig opgetrokken!

Zijn oogen puilden uit het hoofd.

Hij voelde zijn haren nat van zweet worden.

En hij wilde nog niet sterven!

Hij wilde niet als een rat vergiftigd worden door twee booswichten, zooals zelfs het brein van een Lady Macbeth ze niet had durven uitdenken!

En de wilskracht van dezen sterken man volbracht het ongelooflijke: hij klemde de tanden opeen, en begon, ondanks alles, opnieuw zijn pogingen.

Met vlugge schuifbewegingen, die den stoel telkens op zijn pijnlijken rug deden neerkomen, kroop hij op zijn knieën naar de katrol.

Hij bekeek haar en zag dat zij in den houten wand was geschroefd — maar niet zoover, of een zeer klein gedeelte van de schroef stak er nog uit!

Raffles begreep dat hier zijn redding lag.

Hij bukte het hoofd zoo diep mogelijk op de borst en greep met de lippen den gouden knop van zijn dasspeld.

Een flinken ruk, en hij hield het voorwerp stevig tusschen de tanden!

Het was een vijltje!

Een vijltje van slechts tien centimeter lengte en met ragfijne tandjes, maar van het beste horlogeveerenstaal gemaakt, en zoo sterk, dat men er een stalen bout van een duim dik mee kon doorvijlen!

Dadelijk zette Raffles zich aan het werk.

Hij stutte het hoofd boven de katrol tegen den muur, klemde het vijltje uit alle macht tusschen zijn sterke tanden en begon de schroef van de katrol door te zagen.

Het zweet — maar nu van inspanning — gutste hem bij stralen van het gezicht, maar hij zette door met den taaien wil en de onverzettelijke geestkracht, die dezen man hadden gemaakt tot den schrik van alle politie-overheidspersonen.

In vijf minuten was de schroef doorgevijsd en gleed de katrol met een geluid, dat Raffles als hemelsche muziek in de ooren klonk, langs den nu in een flauwe bocht hangenden draad op den grond....

Het vergiftigingsgevaar was bezworen.

Maar de zoetige lucht werd sterker en Raffles gevoelde zich langzaam bevangen door een zonderlinge loomheid, die hij uit alle macht van zich afschudde.

Hij berekende, dat de schurken wel niet eerder het vertrek zouden binnenkomen, dan nadat zij zeker waren, dat hun slachtoffer gestikt was in de giftige dampen, dus ongeveer drie kwartier, nadat zij het vertrek hadden verlaten.

Er restte hem dus nog omstreeks twee-entwintig minuten.

Hij schuifelde naar een der wanden, stutte de achterste pooten van den stoel daartegen en richtte zich met groote inspanning weer over-eind, om even te kunnen uitrusten.

Dadelijk werd de zoetige lucht minder.

Raffles leidde hieruit af, dat de metalen bus blijkbaar een zeer zwaar gas bevatte, dat slechts langzaam het vertrek zou vullen, te beginnen bij den vloer.

De beide schurkachtige Mexikanen wilden blijkbaar aan hun slachtoffers tot op het laatste oogenblik de kans laten door op den electrischen knop aan hun voeten te drukken, een zekeren dood te ontgaan.

Raffles bedacht nu wat hem verder te doen stond.

Met zijn mond kon hij de stalen banden om zijn armen onmogelijk bereiken.

Er bleef slechts een kleine kans over.

Hij kon zijn handen ook niet aan zijn mond brengen.

Hij spreidde nu de rechterhand zoo vlak mogelijk uit, bracht zijn mond daarboven, en liet het vijltje behendig in de geopende handpalm vallen.

Bijna was hem een juichkreet ontsnapt toen hij bemerkte, dat hij met de vingers van de rechterhand, waarin het vijltje geklemd was, vrij gemakkelijk den linkschen stalen armband kon bereiken, die hem ter hoogte van de maagstreek om de armen en het lichaam knelde.

Onmiddellijk begon hij te vijlen.

Tien minuten verliepen.

Raffles begon een misselijk en duizelig gevoel te krijgen door de giftige dampen, die langzaam begonnen op te stijgen.

Maar hij zette door!

Het vijltje, zonder houten handvat, begon gloeiend heet te worden, en hij kreeg hevige kramp in de vingers.

Maar hij zette door!

Nog twee minuten — en het uiteinde van den eenen arm viel op zijn knieën!

Hij wrong zijn linkerarm met moeite door de

aldus gevormde nauwe opening, terwijl hij zijn adem inhield en zijn maag zoo ver mogelijk introk!

Een zucht van verlichting ontsnapte hem!

Zijn linkerarm was vrij!

Hij nam nu het vijltje in de linkerhand, na er zijn zakdoek gedeeltelijk om heen te hebben gewikkeld.

Het doorvijlen van den stang, die zijn enkels als in nauwe boeien gevat hield, ging nu betrekkelijk gemakkelijk.

Vijf minuten later strekte Raffles zijn gespierde beenen met onuitsprekelijk welbehagen uit!

Op zijn teenen trad hij naar buiten.

De rest was voor een man van zijn verwonderlijke kracht kinderspel.

Hij greep den stalen arm, die hem nog gevangen hield, met de linkerhand aan het uiteinde beet, en boog hem, terwijl al zijn spieren trilden van inspanning, zoover terug dat hij zijn lichaam er tusschen uit kon wringen, zij het dan ook met opoffering van wat lappen goed.

Hij was vrij!

Hij rekte zijn ledematen als een gladiator, die aanstands in het strijdperk zal treden, en mompelde voldaan:

— Ziezoo, mijne heeren Noches en Diaz! En nu tusschen ons beiden! Deze deur zal wel niet van staal, en dus voor John Raffles gemakkelijk te openen zijn.

Hij liep allereerst naar de metalen gasbuis, hield zich met de linkerhand neusgaten en mond toe, bukte zich snel en draaide de kraan weder geheel dicht.

— Ik zal mij moeten haasten, bromde hij, want over vijf minuten kunnen zij hier zijn. En ik moet Charles nog bevrijden!

Hij snelde naar de deur, en bracht het oog voor het sleutelgat.

De gang was blijkbaar nog verlicht en de sleutel was uit het slot genomen.

Raffles knoopte haastig een zijner bottines los, trok haar uit, haalde een tweetal fijne loopers tusschen den dubbelen binnenzool uit, trok de laars weder aan, en had met behulp van deze werktuigjes de deur in tien tellen geopend.

Geen geluid was te vernemen.

Hij boog zich over de trapeuning.

Alles was stil beneden in het huis.

Raffles liep voorzichtig naar de dichtstbijzijnde deur, die gesloten bleek.

De tweede stond op een kier. Hij trok haar behoedzaam open.

Alles was donker.

Het was ongetwijfeld het vertrek, waar de twee vrienden zoo verraderlijk overmeesterd waren.

Daarop ging hij weder naar de eerste deur, en keek door het sleutelgat.

Dit vertrek was vrij helder verlicht.

En Raffles had wel een kreet van vreugde

willen slaken, toen hij Charles midden in die kamer, gekneveld en met zware touwen gebonden, in een zwaren clubfauteuil meer zag liggen dan zitten.

In een oogenblik had hij ook deze deur geforceerd.

Charles wendde het hoofd om, en een blik van innige voldoening straalde uit zijn blauwe oogen, toen hij zijn meester zag binnen treden!

Deze maakte allereerst den doek los, die over het gelaat van zijn vriend was gebonden en haalde den prop uit zijn mond.

Vervolgens bevrijdde hij hem, na den vinger op de lippen te hebben gelegd, van de touwen die hem bonden.

Dit alles was in eenige seconden gebeurd.

Charles stond op en wreef zijn pijnlijke ledematen.

Raffles bracht zijn mond vlak bij het oor van zijn trouwen metgezel en fluisterde zoo zacht dat deze hem nauwelijks kon verstaan:

— Wij moeten zorgen dat we niet overvallen worden — binnen vijf minuten zullen de schurken komen kijken of ik goed en wel dood ben! Neen, vraag nu niets, ik zal je later alles wel vertellen. Op het oogenblik moet er gehandeld worden.

— Je wilt vluchten? vroeg Charles even zacht terug.

— Vluchten? zeide Raffles op vasten toon, terwijl zijn oogen onheilspellend flikkerden. Vluchten, nu ik zeker weet dat die schurken mijn geheim kennen, en mijn leven in hun handen hebben? Nooit! Wij staan twee tegen twee — het Noodlot beslisse!

— Maar wij zijn ongewapend!

— Des te erger voor ons — des te beter voor hen!

— Zij zullen ons neerschieten als konijnen!

— Dat valt nog te bezien! Luister goed! Aanstands komen zij boven en gaan dan een van de twee kamers, waar wij opgesloten hebben gezeten, binnen. Wij verschuilen ons in de kamer hiernaast, die donker is, en gelukkig het dichtst bij de trap is gelegen. Zij zullen natuurlijk dadelijk zien, dat de vogels gevlogen zijn — maar niet zóó gauw, of wij hebben gelegenheid achter hun rug naar beneden te snellen!

— En dan?

— Zij zullen wel niet onze revolvers in hun zak hebben gestoken, maar die beneden hebben neergelegd — want de jouwe zullen ze je ook wel hebben afgenomen!

— Natuurlijk.

— En je lantaren?

— Ook!

— Dat is leelijker, want de bandieten mochten het licht eens uitdraaien om ons in de duisternis van kant te maken!

— Maar ik heb een blaker met een eindje

kaars op den schoorsteenmantel zien staan — ja, kijk maar!

— Het is niet veel, maar het is licht! zeide Raffles. Neem dien blaker mee, alsjeblieft.

— En als we onze wapens niet vinden?

— Dan zal het Noodlot het zoo gewild hebben, zeide Raffles ernstig. Mocht dat zoo zijn, dat gebied ik je — voor het eerst gebied ik je dan nadrukkelijk iets, Charles, — om dadelijk dit huis te ontvluchten en je in veiligheid te brengen. Ik zal dan alleen mijn eigen dood te verantwoorden hebben!

Charles keek Raffles strak aan.

— En ik, Edward, zeide hij zacht, met trillende stem, ik zou je voor het eerst van mijn leven weigeren te gehoorzamen! Wij zijn vrienden in leven en in dood!

Raffles antwoordde niet.

Zijn oogen glansden vochtig, toen hij zijn vriend de hand drukte, als wilde hij die verbrijzelen.

Opnieuw werd hem duidelijk, dat hij althans een vriend op aarde bezat, die dezen heiligen naam waarlijk verdiende.

Op dat oogenblik deed zich beneden in het geheimzinnige moordhuis eenig gerucht hooren.

— Vlug! vlug! fluisterde Raffles. Daar komen zij!

Hij trok Charles met zich mede de kamer uit, en sloot haastig de deur, waarop de beide vrienden zich in de duistere kamer dicht bij de deur verscholen.

Het was hoog tijd!

Nauwelijks waren zij daar, of beneden werd een deur geopend.

Een breede bundel licht, die zelfs hier zichtbaar was, drong naar buiten.

Schreden kwamen langzaam de trap op.

— Zij maken het ons gemakkelijk! fluisterde Raffles bijna onhoorbaar aan Charles' oor. Zij laten de deur open, zoo zeker zijn zij van hun zaak! Opgepast nu!

De schreden naderden.

De twee Mexicanen, op gedempten toon met elkaar pratend, kwamen steeds naderbij.

Eindelijk waren zij op het portaal.

Raffles en Charles voelden hun hart in hun borst als hamers bonken.

Als de bandieten hen thans bemerkten door de half geopende deur, was alles verloren.

Zij zouden hen zonder erbarmen dooden!

De twee schurken stonden stil, en bevestigden een soort masker van dik gaas voor neus en mond.

Daarop stak Diaz den sleutel in het slot van de deur, die tot de kamer des doods toegang gaf, en trad met Noches het kleine vertrek binnen.

Van dat korte oogenblik maakten Raffles en Charles gebruik, door snel als de bliksem de deur open te werpen, en de trap af te snellen.

Een kreet van dierlijke woede ontsnapte Diaz.

Het gevaar vergetend, rukte hij het masker af en brulde als bezeten:

— Verdwenen! De kerel is verdwenen! Maar is die Raffles dan de duivel? Sta daar niet als een gek te kijken, Noches, maar overtuig je of die andere schoft nog hiernaast zit!

Noches snelde het vertrek uit.

Een oogenblik later keerde hij terug, doodsbleek.

— Hij is ook weg! zeide hij op heeschen toon.

Diaz stiet een gesmoorde vloek uit.

Zijn gelaat was op vreeselijke wijze vertrokken en wie hem zoo zag, zou hem nimmer herkend hebben als het elegante lid van de Windsor-Club! Hij was afschuwelijk om aan te zien!

— Naar beneden! gilde hij woest. Naar be-

neden! Onze revolvers hebben wij laten liggen, driedubbele ezels die wij zijn! Als zij ze vinden — —

Zonder den zin te beëindigen, stormde hij de trap af, gevolgd door Noches, en vloog het vertrek binnen, waar hij zijn bezoekers het eerst had binnen geleid.

Maar dadelijk bleef hij als aan den grond genageld staan.

Raffles zat in een leunstoel bij de tafel, en las met het vriendelijkste gezicht van de wereld in een der tijdschriften, die hij daar gevonden had, terwijl hij behagelijk rookwolkjes uitpufte, afkomstig van een fijne sigaret, die hij zich uit het kistje van den Spaanschen graaf had toegeëigend.

En voor hem, op het tafelblad, lagen, netjes op een rij geschaard, vier revolvers....

HOOFDSTUK VIII.

HET GEVECHT.

— Aha, ik ben verheugd, dat gij daar zijt, mijne heeren! riep Raffles uit, op een toon, als verwelkomde hij twee lang gemiste, trouwe vrienden! Ik hoorde u zooeven eenige onvriendelijke woorden aan mijn adres uiten, maar ik ben er van overtuigd, dat zij zoo kwaad niet gemeend waren! Gij schijnt mij eenigszins opgewonden toe?

Diaz en Noches keken den spreker aan met verglaasden blik.

Het was hun, als zagen zij een spookverschijning!

Hoe had deze man weten te ontsnappen aan een zoo doodelijk gevaar?

— Ik zie, heeren, zoo vervolgde Raffles op hoffelijken toon, dat gij zeer verbaasd schijnt te zijn, mij hier aan te treffen! En ik zou u dus den raad willen geven, voortaan ook dasspelden te confiskeeren, voor gij uwe slachtoffers in een gifthol opsluit — maar deze raad zal voor u geen nut meer hebben, want gij zult hem nooit meer kunnen toepassen!

De vriendelijke klank was uit Raffles' stem verdwenen.

Zijn oogen glansden als staal — en even zoo hard waren zij!

Noches keek hem aan.

Zijn knieën sidderden.

— Gij — gij wilt ons vermoorden? stamelde hij heesch.

— Stel u gerust, antwoordde Raffles op ijskouden toon. Het moorden laat ik aan onnoemelijke schurken, beesten in menschengedaante als gij over! Wij zullen kort zijn! Toen gij mij hier zooeven door uw huis voerdet, heb ik een fraai wapenrek opgemerkt, waarin zich onder meer een half dozijn degens bevindt, die ik op het gezicht als voortreffelijke klingen herkende! Luister nu goed!

Raffles keek de beide schurken doorborend aan, en vervolgde:

— Hier liggen uw wapens! Ik zou u kunnen neerschieten als dolle honden, en gij zoudt niet meer krijgen dan uw verdiende loon! Ik zou u stevig kunnen binnen, u naar de kamer des doods sleuren en de kraan van uw helsche giftbus wijd open zetten — gij zoudt slechts betaald worden met uw eigen munt! Maar niets van dat alles zal ik doen! Gij zult volop gelegenheid hebben, uw leven te verdedigen en het misschien te redden. Misschien, herhaal ik — want ik verzeker u, dat ik geen genade zal kennen! Kunt gij schermen?

De twee bandieten knikten stom.

— Dat doet mij genoeg! vervolgde Raffles. Gij zult twee tegen één staan, en mijn vriend zal acht geven, dat alles eerlijk in zijn werk gaat. Wel te verstaan — gij zult een voor een met mij strijden — als dat voor den tweede nog noodig mocht zijn, wat natuurlijk niet met zekerheid is te zeggen. Gij ziet hier deze vier revolvers? Drie ervan laat ik hier, de vierde zal mijn vriend voor alle veiligheid bij zich steken, tot wij de degens zullen kruisen. Hij zal ze echter op uw hoofd gericht houden en dadelijk schieten bij de minste poging tot verraad! En nu vooruit.

Hij stond op en wees gebiedend naar de deur.

De twee bandieten verlieten aarzelend het vertrek.

— Let goed op hen, Charles, beval Raffles.

Charles volgde de beide Mexicanen op den voet, met opgeheven revolver.

Raffles verliet op zijn beurt de kamer, deed de deur op slot en stak den sleutel in zijn zak.

Zwijgend doorliep de zonderlinge stoet de gang, tot zij voor de laatste deur stonden.

— Ga binnen! beval Raffles.

De twee schurken traden binnen.

Charles draaide onmiddellijk het electrisch licht op om de booswichten geen oogenblik uit het oog te verliezen.

— Juist, daar hangt het wapenrek! zeide Raffles.

Hij trad er op toe en nam drie prachtige lange rapieren van het rek. Hij bekeek ze met welgevallen, woog ze, liet ze op den uitgestreken wijsvinger balanceeren, boog den kling, en zeide:

— Zooals ik dacht — voortreffelijke wapens! De kling van het fijnste staal, buigzaam als riet, het gevest kostelijk bewerkt en gedreven. Het is een genot met zulke degens te vechten.

Hij greep de drie rapieren bij den kling in de rechterhand, mat hun lengte, en bood met hoffelijk gebaar de twee langste zijnen tegenstanders aan.

— Kies, mijne heeren schurken! zeide hij. En wees dan zoo goed, met elkander te loten om de eer, wie van u beiden het eerst naar de hel zal varen!

Diaz en Noches wierpen een duisteren blik op den spreker, terwijl de revolver van Charles nog altijd dreigend op hun hoofd was gericht.

Toen trokken zij zich naar een hoek van het vertrek terug en wisselden snel en op fluisterenden toon eenige woorden in het Spaansch.

Maar aan Raffles ontging niets!

— Ik raad u aan, geen afspraakjes te maken! riep hij met donderende stem. Dat zou u berouwen, bij den duivel, in wiens gezelschap gij aanstonds zult zijn! Sluit nu de deur, Charles! zoo vervolgde hij en steek den sleutel in je

zak. Mooi zoo! En nu — open het raam, en werp de revolver naar buiten!

— Maar Edward! riep Charles bezorgd uit. Bedenk dat je met gewetenlooze schurken te doen hebt!

— Werp de revolver uit het raam! herhaalde Raffles op gebiedenden toon. Maar let eerst nog even op mijn tegenpartij — ik moet meer speelruimte hebben!

Vlug schoof hij de tafel aan kant en duwde de electrische kroon zoo ver mogelijk naar boven.

— Zoo is het goed, zeide hij tevreden. En nu weg met dat vuurwapen! Ik wil zelfs niet den schijn op mij laten, als zou ik in de meerderheid zijn!

Onwillig opende Charles het raam en wierp de revolver weg, die met een doffen slag in de tuinaarde plofte.

— Prachtig! zeide Raffles. Met een kalmte, als bevond hij zich in een schermzaal, ontdeed hij zich van zijn rok, en stroopte de mouwen van zijn overhemd op.

— Ik ben gereed, mijne heeren bandieten! zeide hij toen rustig.

En hij was nu prachtig om aan te zien, de Groote Onbekende, terwijl hij daar stond, de rechterhand op den degenknop rustend, den linkerarm op de heup steunend, krachtig en bedaard, een en al spierkracht en lenige vlugheid.

— Wie van u zal beginnen? vroeg hij onverschillig.

— Ik! bromde Diaz heesch, terwijl hij een paar passen naar voren trad.

— Uitnemend! En garde dan!

Raffles stelde zich in postuur.

Een ondeelbaar oogenblik later kruisten de klingen elkaar met een sissenden klank.

Het zonderling duel was begonnen.

Dadelijk was het te zien, dat de beide strijders aan elkaar gewaagd waren.

Raffles was krachtiger dan zijn tegenstander, maar deze had zijn vlugheid en katachtige lenigheid voor, en scheen bovendien een zeer lange praktijk te hebben.

Als bliksemflitsen blonken de gepolijste degenklingen in het electrisch licht.

Charles keek doodsbleek toe.

Al zijn aandacht was op de twee duellisten gevestigd.

En hij merkte niet, dat Noches langzaam, sluipend als een panter, naar de deur schoof. . . .

Het gerikketik van de degens nam steeds in kracht toe.

Eensklaps slaakte Charles een kreet.

De rechtermouw van Raffles' hemd was met donkerroode bloeddruppels bespat!

Zonder zijn uitvallen en parades een oogenblik af te breken, zeide Raffles bestraffend:

— Wat moet dat beteekenen, Charles? Geen geluid meer, of ik word kwaad! Kun je geen

bloed meer zien, en stoor je je aan een schram?

De strijd duurde met verbittering voort.

Maar langzamerhand scheen Diaz vermoeid te worden.

Zijn uitvallen verloren aan vlugheid en zijn parades aan kracht.

Raffles was echter nog steeds even frisch, en zijn degen had den tegenstander reeds twee malen gevaarlijk dicht genaderd.

Plotseling uitte Diaz op zijn beurt een kreet. Hij was licht aan den linkerschouder gewond.

Vol woede viel hij uit, en Raffles kon slechts door een snelle parade een doodelijken stoot ontgaan.

Maar deze woede moest Diaz noodlottig worden.

Zijn uitvallen werden hoe langer hoe zeldzamer en onzekerder — —

Noches had met brandende oogen den strijd gevolgd.

Hij stond nu naast de deur.

Nu maakte hij plotseling een snelle beweging — —

En op hetzelfde oogenblik was het vertrek in diepe duisternis gedompeld.

— O, die ellendelingen! kreet Raffles. — Draai het licht weer op, Charles!

— Als hij maar kon! gilte een stem als van een duivel. Ik heb den draad doorgesneden! Haha — John Raffles, nu zult gij toch zeker niet ontkomen, niet waar?

— Steek je kaars aan, Charles! riep de krachtige stem van Raffles. Zij vechten met hun beiden tegen mij!

Met sidderende handen haalde Charles de kaars te voorschijn.

Het zweet parelde hem op het voorhoofd.

Terwijl hij zijn lucifers zocht, hoorde hij achter zich het gehijg der strijdenden en het sissend schuren der klingen over elkaar.

— Komt er licht? vroeg dringend de stem van Raffles uit de vreeselijke duisternis. Ik heb alweer een prik! Twee tegen een, en in donker — men moet Diaz of Noches heeten om er op te komen — ah vervloekt! Dat is de derde!

Charles had eindelijk zijn lucifersdoosje gevonden.

Hij opende het.

Er waren nog twee lucifers in!

Hij ontstak er een.

Het vlammetje sidderde even en ging uit —

Een doodelijke ontzetting maakte zich van Charles meester — —

Maar hij bedacht dat het leven van zijn meester in zijn hand lag!

Vlug en nu met vaste hand streek hij den laatsten lucifer af.

De kaars brandde!

— Het werd tijd! hoorde hij de kalme stem van Raffles zeggen.

Een flauw licht verspreidde zich in het vertrek.

En in het midden stond Raffles, nu zoo rustig als ooit tegenover de twee ellendelingen, die telkens heftig op hem indrongen.

Charles wilde zich op Noches werpen.

— Geen stap nader, Charles, beval Raffles. Ik kan het alleen wel af! Neen, vriend Diaz, die parade deugde niet, en die uitval van u, vriend Noches, nog minder. Komaan, laat ons er een eind aan maken!

Een bliksemsnelle parade, gevolgd door een onweerstaanbaren stoot —

Een doffe kreet — —

De val van een levenloos lichaam op den grond....

— Dat is één! klonk de stem van Raffles onheilspellend. Nu tusschen ons, Noches, gij veraderlijke schelm!

Weer kruisten zich de degens.

De bandiet week hoe langer hoe meer achteruit.

Hij las zijn dood in de oogen van zijn tegenstander.

Hij wilde schreeuwen, om genade smeeken. Maar zijn tong was aan zijn verhemelte gekleefd.

Een laatste, wanhopige uitval — —

En het volgend oogenblik spietste de degen van Raffles hem als een vlieg tegen den wand — — —

Langzaam gleed het doode lichaam op den grond, terwijl de degenpunt langs den muur kraste.

Raffles wierp een blik vol walging op de beide gedooide ellendelingen.

Toen scheurde hij een blaadje papier uit zijn notitieboekje, schreef er met groote letters op: „In een strijd om zijn eigen leven heeft Raffles deze twee duivels in menschengedaante gedood”, en bevestigde het aan het gevest van den degen, die in het lichaam van den Mexikaan was blijven steken.

— En nu weg van hier, Charles, zeide hij op doffen toon. Ik ben gedwongen geworden gerechtigheid uit te oefenen. Mijn geheim is ook ditmaal nog bewaard!

— En nu zullen wij het huis eens vlug doorzoeken, zeide Raffles, terwijl hij het vertrek verliet, waar het zonderling duel had plaats gehad.

— Is dat noodig? vroeg Charles, die zich nog in 't geheel niet gerust gevoelde.

— Volstrekt niet! Ik doe het slechts uit een soort beroeps-nieuwsgierigheid! Herinner je je soms, dat de twee schurken mij in het verloop hunner dreigende redevoering hebben medegedeeld, dat zij mij zouden laten verdwijnen, als had ik nooit bestaan? Ik zou wel eens willen weten, wat daar achter stak!

— Maar we hebben toch alle kamers gezien?

— Dat geloof ik niet! Er zullen wel nog eenige geheime vertrekken in dit moordhuis zijn! Laat ons zoeken!

Beiden verlieten het vertrek.

Zij liepen de gang door tot aan de deur, die op den kleinen tuin uitkwam.

Raffles opende haar, en de twee vrienden traden op een soort binnenplaats, nauwelijks vier meter in het vierkant, voor de helft met klinkers bestraat, en achterin met eenige heesters en een zestal boomen beplant, waartusschen een met wingerd begroeid latwerk het inkijken van de huizen aan de achterzijde onmogelijk maakte.

Raffles keek onderzoekend rond.

Boven zijn hoofd bevond zich een afdak, aan welks einde een breede marquize kon worden neergelaten.

— Merkwaardige inrichting, mompelde hij. Ik heb nooit zulke breede afdaken in zulk een kleinen tuin, en nog veel minder een zonnescherm van dien omvang gezien in een tuin die op het noorden is gelegen!

— Ja. Men moet wel halfweg de binnenplaats komen, wil men van de achterzijde der huizen aan de volgende straat gezien worden!

— Juist! En dat heeft natuurlijk een doel! Laat ons eens zien, wat dat steenen loodsje daar beteekent!

Raffles liep snel op een zeer klein gebouwtje onder het afdak toe, en trachtte de deur te openen. Tot zijn verbazing merkte hij, dat de houten deur zeer moeilijk open ging.

— Ah! Ik zie al wat het is! riep hij uit! De deur is van staal, en van buiten met hout bekleed, waarschijnlijk om eventueele bezoekers en inkijkers te misleiden. Ik geloof dat ik het vreeselijk doel van dit huisje begin te raden!

Hij had onder het spreken de deur met veel moeite geopend en trad in een nauwe ruimte, geheel van zeer zware steenen opgetrokken. In het midden bevond zich, boven een gat, een steenen rooster. Hij bukte over het rooster en tastte naar eenige contactstoppen voor elektrische geleidingen rondom op den steenen vloer aangebracht.

— Het is wat ik vermoedde! riep hij uit, snel weder naar buiten tredende.

— Wat dan? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Een elektrische oven waarin een hitte van 3000 graden ontwikkeld kan worden! Onze moordenaars zouden ons verbrand hebben tot een hoopje asch, nauwelijks groot genoeg om er een fingerhoed mee te vullen, en dat zonder eenige brandlucht, zonder rook, zonder vuur!

Charles sidderde onwillekeurig.

— Dan zijn we den dans mooi ontsprongen! zei hij.

Op dat oogenblik klonk ver weg het getoeter van een autohoorn.

Raffles greep Charles verschrikt bij den arm.

— Hoor je dat? fluisterde hij.

— Welzeker! Het is een automobielhoorn!

— Weet je van wien?

— Neen!

— Van Baxter!

— Edward! Weet je dat zeker?

— Ik durf er wel op zweren! Ik ken het geluid van den hoorn der groote politie-auto van den hoofdinspecteur zoo goed, dat ik het uit duizend andere zou herkennen!

— Maar wat moet hij hier in de buurt uitvoeren? riep Charles uit.

— Niet Baxter, maar die duivelsche Sullivan zal ter elfder ure de identiteit van de twee gewaande Spanjaarden hebben uitgevonden, en komt nu om hen te arresteeren!

— Maar als zij ons hier vinden....

— Dan zouden wij den dans nog niet ontsprongen zijn!

— Wat moeten wij dan doen?

— Vluchten! zeide Raffles, die zijn gewone kalmte herkegen had.

— Maar hoe? Ik hoor de auto reeds in de straat! De voordeur kunnen wij niet meer uit! De schuttingen zijn hier zeer hoog, en we komen alleen in een anderen tuin!

Raffles dacht even na, en keek scherp naar den achterkant der huizen.

— Zoek jij vast de revolver op, die je daar even hebt weggeworpen. Het is al te laat om naar binnen te gaan. Ik hoor hen voor de deur stil houden. Heb je haar al? Mooi zoo! Dan tegen het latwerk op! Alles is daarginds donker! De menschen slapen gelukkig! Het is onze eenige kans! En werp je jas en je hoed niet weg, al zijn ze wat lastig, want dan zouden we argwaan wekken, zoo laat in den nacht — en ik heb nog een plan!

Zij snelden over de binnenplaats en klommen als katten tegen het houten traliewerk op, juist toen de geweldige stem van hoofdinspecteur Baxter voor in het moordhuis werd vernomen, waarop de heldere stem van Sullivan op kalmen toon antwoordde. Zij waren blijkbaar door een venster binnengedrongen.

— Geef u over! hoorden de vluchtelingen Baxter als bezeten in het leeg huis schreeuwen, juist toen zij op den rand van de hooge schutting zaten, en zich aan den anderen kant weder lieten afzakken.

Op dat oogenblik hoorden zij den hoofdinspecteur een kreet van woede slaken.

— Zij hebben de schurken en mijn briefje gevonden! Vlug, Charles, het is hoog tijd! zeide Raffles op zachten toon.

Hij haalde vlug zijn loopers te voorschijn, en opende daarmee in enkele seconden de eerste de beste tuindeur.

Zij traden het huis binnen en sloten de deur geruischloos, juist toen een der agenten, die de twee inspecteurs vergezelden, op de veranda van het moordhuis verscheen en het helder licht zijner lantaarn over de tuinen deed schijnen.

— Dat was op het nippertje! fluisterde Raffles. Vlug naar boven!

Als hazen liepen zij bijna onhoorbaar alle trappen op, tot zij hijgend boven aan de zoldertrap stilhielden.

— Het dak op! beval Raffles.

Charles gehoorzaamde zwijgend.

Hij opende het dakraam, stapte in de goot, en bevond zich even later op het platte dak.

— Ga liggen! zeide Raffles weder, alvorens zich bij hem te voegen. Ze kunnen je zien als je zoo tegen de heldere nachtlucht afsteekt!

Beiden gingen op hun buik liggen, en keken voorzichtig naar beneden.

— Kijk! twee agenten doorzoeken het huis — je kunt hun lantaren overal volgen!

— Als zij maar voorzichtig zijn in de Kamer des Doods! zeide Raffles ernstig.

— Ze zullen het wel merken! hernam Charles. Maar zeg, blijven we hier?

— Neen, we moeten naar de voorzijde van het huis!

— Naar de voorzijde? Over de daken heen?

— Ja — we moeten ons haasten! Laten we een eind terug gaan, zoodat ze ons niet kunnen zien, en dan snel het blok omloopen tot aan den straathoek!

De twee mannen kropen een eind terug, richtten zich op en snelden zoo vlug zij konden over de platte daken voort, tot zij den hoek van de straat bereikt hadden, waarin zich het moordhuis bevond.

Weer keken zij voorzichtig over den rand van het dak.

— Er staat, geloof ik, een agent bij de auto op wacht! zeide Charles.

— Zooveel te beter! Zie je een regenpijp?

— Ja, juist op den hoek!

— Dat treft! Wij moeten er af! Gelukkig zijn de huizen hier zeer laag!

Zij klommen in de goot, grepen de regenpijp met beide handen stevig vast en lieten zich met onbegrijpelijke behendigheid zakken.

Eenige tellen later stonden zij op straat.

— Nu loop jij aan de overkant van de straat, in het volle maanlicht, in de richting van de auto, beval Raffles. Let goed op mij! Ik blijf in de schaduw gelijk met je meelopen. De man bij de auto zal, als je flink stapt en wat luidruchtig doet, alleen op jou acht geven! De rest is kinderspel. Kom naar mij toesnellen, zoodra ik den agent aangrijp!

Zij scheidden en Charles begon, als een late bon vivant, luid neuriënd en met den hoed schuin op het hoofd, in het volle licht voort te stappen.

Raffles sloop onhoorbaar langs de huizen in de schaduw voort....

Wat hij voorzien had, geschiedde.

De agent keek aandachtig en niet zonder wantrouwen naar den laten boemelaar.

En — hij keek juist een paar seconden te lang.

Raffles was hem onhoorbaar genaderd, en een geduchte vuistslag tegen zijn nek deed den man zonder kreet omvertuimelen. Als de wind was Charles er bij, en te zamen knevelde hij den agent, en legden hem vlak voor de deur van het noodlottige huis.

Daarop namen zij beiden op de voorste bank van de auto plaats.

Raffles greep het wiel.

En de wagen stormde als een wervelwind de straat uif....

— Ik geloof, Charles, zeide Raffles, toen zij na een half uur op een totaal verlaten plek van de Theemskade kalm uit den wagen stapten en hem aan zijn lot overlieten, dat ditmaal mijn kostbaar geheim nog alleen aan mij behoort!

768 bladzijden
170 Verhalen en
276 Illustraties
Acht driekleurige
tekeningen

Een zoo uitgebreid en grootsch opgezet boek voor Uw kinderen voor zulk een lagen prijs is nog nimmer aangeboden! Uw kinderen zullen het met spanning lezen of er ademloos naar luisteren als U eruit voorleest. De herinnering zullen zij altijd dankbaar meedragen en er later hun eigen kinderen weer van laten genieten, want

DIT BOEK WORDT NOOIT OUD!

De Nieuwe Eeuw prijst: Een echt mooi gezinsboek! De jeugd krijgt, waar ze recht op heeft! De zeer vele goede illustraties vormen een machtige bron van fantasie. — Nwe Tilb. Courant: Een uitstekend boek. De keus der verhalen valt vooral te loven.

MOCHT U DIT BOEK NIET DIRECT NOODIG HEBBEN, BESTEL HET DAN TOCH HEDEN B.V. VOOR EEN AANSTAANDEN VERJAARDAG. WACHT NIET! WANT DIT BOEK ZAL SPOEDIG UITVERKOCHT ZIJN.

Het verschuldigde kan ook worden voldaan in 3 maand. term. van fl. 1.-
N.V. BOEK- EN KUNSTHANDEL H. NELISSEN,
PRINSENGRACHT 627 — AMSTERDAM — GIRO 60092

BON Onderget. wenscht te ontvangen HET BOEK VOOR DE JEUGD.
Het verschuldigde ad fl 2.90 / de 1e maand. termijn af fl 1.-
is aan Uw adres verzonden.

NAAM: ADRES:

HET BOEK
VOOR DE
JEUGD

2.90
GEBONDEN